

Jamsai

祖

訓

Jamsai

ทดลองอ่าน

ยอดหญิง
เทพสมุนไพรมะ

Jamsai

1

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

อวี๋จิวฮวา 雨久花 เพ็ญ
แม่น้อย เปลา

มากกว่ารัก

ยอดหญิง เทพสมุไพร
1
ทดลองอ่าน

ยอดหญิง เทพสมุไพร
1
ทดลองอ่าน

ยอดหญิง เทพสมุไพร
1
ทดลองอ่าน

คือทุกสิ่งที่คุณใช้ในชีวิตประจำวัน

หาไม่แล้วคืนนี้เจ้าจะมีแรง 'ทำงาน' ได้อย่างไร หลี่เมิ่งซีเหน็บแนมในใจอีกประโยค
เซียวจวินเห็นหลี่เมิ่งซีทำราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทั้งแนะนำอาหารบนโต๊ะกับตนอย่างนุ่มนวล
เขาจึงไม่รู้จะตำหนินางอย่างไร ได้แต่ให้หงอวีปรนนิบัติเขาล้างมือ สวมรองเท้าและไปนั่งที่โต๊ะ
หลี่เมิ่งซีใคร่ครวญดูแล้ว ใครให้เขาเป็นหัวหน้าของนางเล่า เบี้ยเลี้ยงรายเดือนของนาง
ล้วนถูกแจกจ่ายออกมามีได้ฐานะภรรยาเอกของเขา แม้ตอนนี้จะไม่รู้ว่าได้เท่าไร แต่ถึงอย่างไร
ก็คงสูงกว่าอิเหนียงกระมัง คิดแบบนี้แล้วจึงไม่สนใจความเย็นชาของชายหนุ่ม ล้างมือและ
ตักโจ๊กให้เขาอย่างสุขุม คีบกับข้าวปรนนิบัติเขากินพลางท่องในใจ
ผู้อื่นเป็นหัวหน้า ย่อมสมควรมีความซึ้งซำเกรงขาม อยากเย็นชาก็เย็นชาไปเถอะ นี่เรียกว่า
ศิลปะการปกครองลูกน้อง อีกอย่างกฎสำคัญข้อหนึ่งในคู่มือลูกจ้างก็คือต้องรักษาระยะห่างกับ
หัวหน้า!

ให้ตายเถอะ! หลี่เมิ่งซีนำวิธีเอาชนะทางจิตใจของอาคิมมาใช้กับเซียวจวินเสียแล้ว

มากกว่ารัก ยอดหญิงเทพสมุนไพร 1

อวี่จิวฮวา เขียน เม่นน้อย แปล

《祖訓》

Volume 01

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 兩久花 Yu Jiu Hua

Thai edition rights under license granted by 文心信息諮詢工作室

(Wenxin Counseling Studio www.wenxinchuban.com)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.,

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2376-1

ภาพประกอบ 陳俊宏 (CHEN CHUN HONG)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 329 บาท

พินพูน

กระต่ายนอนสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

สำหรับแฟน 'อวีจิวชา' ที่กำลังติดใจกับเรื่อง 'ยอดหญิงหมอมเหวตา' และ 'ยอดหญิงเขียนเครื่องหอม' มาก่อนหน้านั้น ครั้งนี้มากกว่ารักได้ขนนิยายเรื่องใหม่ มาฝากท่านนักอ่านกันอีกครั้งแล้วค่ะ โดย 'ยอดหญิงเทพสมุนไพร์' นี้มีด้วยกันทั้งหมดห้าเล่มจบ ซึ่งนางเอกคนใหม่นี้ก็น่าเอาใจช่วยไม่แพ้สองเรื่องแรก รวมทั้ง 'เซียวจวิน' พระเอกของเรื่องนี้ก็น่าจะทำให้นักอ่านอินไม่แพ้กับตอนเล่นจริงซึ่งแน่นอนค่ะ

สำหรับเล่มแรกนี้จะเล่าถึงสาวศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ซึ่งจะต้องโคจรมาพบสามีหัวโบราณที่มีความคิดเก่าๆ ว่าบุรุษต้องเป็นใหญ่เหนือสตรี หลีเมิ่งซีที่คล้อยตามเพียงการปฏิบัติแต่แอบด่าทออยู่ในใจจะอดทนกับสามีผู้นี้ไปได้นานแค่ไหนกันเซียวไหนดจะกฎระเบียบจุกจิกมากมายที่แค่นางขยับตัวผิดที่ทางเล็กน้อยก็ถูกผู้คนจับจ้องเสียแล้ว เมื่อมีไข้ภรรยาที่สามีรัก มีไข้ลูกสะใภ้ที่แม่สามีโปรด มีโช่นายหญิงที่อยู่ในกฎธรรมเนียม หลีเมิ่งซีจึงต้องหาทางอื่นเพื่อเตรียมเอาไวรอนในวันที่ย่อจากที่นี่

มาร่วมติดตามกันค่ะว่าหลีเมิ่งซีจะรับมือกับสารพัดปัญหาจุกจิกของคนในสกุลเซียวอย่างไร และความรู้ด้านการแพทย์จากโลกเดิมที่นางมีอยู่จะได้นำมาใช้ทำอะไรได้บ้างหรือไม่ หากท่านนักอ่านพร้อมติดตามชีวิตของหลีเมิ่งซีแล้วเชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * หลี่เมิ่งซี ดอกเตอร์ทางการแพทย์ที่ทะลุมิติเข้าไปในร่างหลี่เมิ่งซี ลูกสาวอนุ เป็นสาวหัวสมัยใหม่ มีความคิดเป็นของตนเอง
- * เชี่ยวจวิน คุณชายรองแห่งสกุลเชียว ว่าที่ประมุขคนต่อไป นิสัยเข้มงวด จริงจัง มองว่าสตรีต้องโอนอ่อนผ่อนตาม
- * เหล่าไท่จวิน ย่าของเชียวจวิน รักหลานชายและเอ็นดูหลี่เมิ่งซี เป็นผู้ยึดมั่นในกฎธรรมเนียมต่าง ๆ
- * หลี่อู่เหนียง อู่เหนียงคนที่สี่ เป็นอนุโพรตของเชียวจวิน นิสัยหยิ่งโง่ ไม่นับถือหลี่เมิ่งซี
- * นายหญิงใหญ่ มารดาของเชียวจวิน ไม่ชอบหลี่เมิ่งซี และอยากผลักดันหลานสาวตนเองเป็นสะใภ้มากกว่า
- * จื่อซิว บ่าวคนสนิทของหลี่เมิ่งซี ยินดีทำงานถวายชีวิต ให้ผู้เป็นนาย กตัญญูกับครอบครัว
- * จางซิว ญาติผู้น้องของเชียวจวิน หลานสาวคนโพรตของนายหญิงใหญ่ อยากได้ตำแหน่ง 'ภรรยา' ของเชียวจวิน
- * เชียวอ้วน คุณชายสาม น้องชายต่างมารดาของเชียวจวิน ชอบเที่ยวเล่น

สำนักพิมพ์ใจ๋มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

คำสอนของบรรพบุรุษสกุลเชื้อว

ข้อแรก คือ ภรรยาเอกของประมุขสกุลเชื้อว

ต้องเป็นสตรีที่ถือกำเนิดจากภรรยาเอก

ข้อสอง คือ ประมุขสกุลเชื้อวทุกยุคทุกสมัย

ไม่อาจรับราชการเป็นขุนนาง

7

เกี่ยวกับเจ้าสาวสีแดงหลังใหญ่ เสียงฆ้องดังก้อง ปีเตอร์กังวาน
บรรรยากาศชื่นมื่นมงคล สีแดงแผ่ไปครึ่งผืนฟ้า ความครึกครื้นอาบย้อม
ไปทั่วทุกตรอกซอกซอยของเมืองผิงหยาง

วันนี้เป็นวันสำคัญ คุณชายรองสกุลเขียวจากสี่สกุลสูงศักดิ์ของต้าฉี
แต่งภรรยา ทว่าในขบวนส่งตัวเจ้าสาวยาวเหยียดกลับไม่เห็นเจ้าบ่าวที่เดิมที่
ควรชื้ออาซาสูงใหญ่มารับตัวเจ้าสาว...

ว่ากันว่าคุณชายรองสกุลเขียวเป็นโรคประหลาด เชื้อหมอชื้ออั้ง
ทั่วเมืองผิงหยางมารักษา ใช้จ่ายค่าทั้งหมดแล้ว แต่ก็ยังไม่มีผู้ใดรักษาได้
ทั้งไม่มีไอศถไตที่ใช้ได้ผล ยามนี้จึงหมดทางเยียวยาแล้ว

ว่ากันว่าพี่สาวสายตรงของคุณชายรองสกุลเขียวเป็นพระชายาในวัง
ตั้งใจส่งหมอลหวงมารักษาโรคให้คุณชายรองสกุลเขียวโดยเฉพาะ แต่ก็ยัง
หาสาเหตุไม่ได้ว่าป่วยเป็นอะไร

ว่ากันว่าตอนนี้คุณชายรองสกุลเขียวมีสติรู้ตัวน้อยลงทุกวัน หมอที่รักษาเขาก็แอบพูดลับหลังว่าสกุลเขียวควรจัดเตรียมงานศพได้แล้ว

ว่ากันว่าวันนี้เหล่าไท่จวิน* ของคุณหาสน์สกุลเขียวแต่งภรรยาให้คุณชายรองเพื่อเสริมมงคล** การแต่งงานครั้งนี้เหล่าไท่เหยีย*** เป็นผู้กำหนดไว้ก่อนหน้าแล้ว อีกฝ่ายเป็นคุณหนูที่เกิดจากภรรยาเอกของคุณหาสน์สกุลหลี่ ลือกันว่าคุณหนูสกุลหลี่ผู้นี้นิสัยร้ายกาจเอาแต่ใจ คุณชายรองกับเหล่าไท่จวินต่างไม่ชอบ แต่ติดที่เขียวเหล่าไท่เหยีย กำหนดการแต่งงานครั้งนี้ไว้ตั้งแต่เมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่ ทั้งยังไม่ได้มีการยกเลิก

ว่ากันว่าปีนี้คุณชายรองสกุลเขียวอายุยี่สิบแล้ว รับอนุมาแล้วสี่คน มีบุตรสาวสามคน

ว่ากันว่า...

การแต่งงานเสริมมงคลทำให้ข่าวลือเกี่ยวกับคุณชายรองสกุลเขียว กลายเป็นเรื่องดังที่ชาวบ้านร้านตลาดในเมืองผิงหยางต่างพูดถึง ต่างถกเถียงพูดคุยกันสนุกปาก เมืองผิงหยางคึกคักไปทั่ว

หลี่เมิ่งซีสวมมงกุฎหงส์บนศีรษะ สวมชุดเจ้าสาวนั่งสง่างาม อยู่ในเกี้ยว สองมือจับผ้าเช็ดหน้าแน่น เกี้ยวเจ้าสาว ชุดเจ้าสาว และชาด ล้วนเป็นสีแดงสด บรรยากาศชื่นมื่นมงคลที่เต็มไปด้วยสีแดงนี้กลับมีอาจ ปกปิดความซัดขาวบนใบหน้านาง ก้นบึ้งดวงตาฉายความจวนใจ นี่คือ

* เหล่าไท่จวิน เป็นคำเรียกสตรีสูงวัยที่มีฐานะสูงส่งในเจียงหย่งก่อให้เกิดภัย หรืออาจเป็นยศที่ฮ่องเต้พระราชทานให้มารดาของขุนนาง เหล่าไท่จวินมักเป็นสตรีที่มีอาวุโสสูงสุดในบ้าน

** เสริมมงคล เป็นประเพณีความเชื่อของชาวบ้านแถบเอเชีย เช่น จีน อินเดีย คือการให้คนที่ป่วยหนักแต่งงาน ใช้ความมงคลชะล้างความอัปมงคลออกไป เพื่อให้การรักษาโรคเป็นไปอย่างราบรื่น

*** เหล่าไท่เหยีย เป็นคำเรียกบุรุษสูงวัยในเจียงหย่ง มักมีอาวุโสสูงสุดในบ้าน

โชคชะตาหรือ นาง...เป็นเพียงวิญญาณเร่ร่อนดวงหนึ่ง บัดนี้กลับต้องเป็น
เจ้าสาวที่แต่งงานเพื่อเสริมมงคลให้ผู้อื่น เจ้าสาวที่แต่งงานแทนผู้อื่น!

ชาติก่อนนางเป็นต็อกเตอร์สาขาการแพทย์ ระหว่างทำการทดลอง
ถูกรังสีแกมมาจนเม็ดเลือดขาวเกิดความผิดปกติ จำได้ว่าตนเอง
กำลังถูกช่วยชีวิตในโรงพยาบาล แต่แล้วจู่ๆ ก็มาโผล่ในมิตินี้ ซึ่งเป็นมิติที่
ไม่เหมือนกับประวัติศาสตร์ในความทรงจำเลยสักนิด ทั้งเป็นมิติที่ไม่คุ้นเคย
และนางได้กลายเป็นเจ้าของร่างนี้

เดิมที่ร่างนี้ของนางคือคุณหนูเจ็ดที่เกิดจากอนุของนายท่านสกุลหลี่
ปีนี้อายุสิบสามปี มารดาบังเกิดเกล้าเป็นอนุคนที่ห้าจ้าวอิเหนียง* เดิมที่
การแต่งงานครั้งนี้เจ้าสาวต้องเป็นหลี่เมิ่งเฟยบุตรสาวสายตรงคนโต
ของนายท่านสกุลหลี่ ด้วยหลี่เมิ่งเฟยหมั้นหมายกับเซียวจวินมานานแล้ว
แต่สกุลเซียวไม่มาตบแต่งเสียที ทว่าหลังจากป่วยเป็นโรคที่รักษาไม่ได้
กลับคิดจะให้หลี่เมิ่งเฟยไปช่วยเสริมมงคล

หลี่ฮุ่ยอินโมโหจนเดินผางร้องด่า หากจะเสริมมงคลแต่แค้นก็พอ
กลับเอาภรรยาเอกมาช่วยเสริมมงคล เห็นคุณหนูสายตรงสกุลหลี่ของพวกเขา
เป็นอะไร แม้จะเป็นสกุลสูงศักดิ์ก็ไม่อาจข่มเหงผู้อื่นเช่นนี้ได้

ทั้งยังได้ยินมาว่าตอนนี้คุณชายรองสกุลเซียวรู้สึกตัวน้อยมาก
ส่วนใหญ่แทบจะไม่ได้สติ หมอที่เคยตรวจรักษาเขาบอกว่าคุณชายรอง
สกุลเซียวจะมีชีวิตอยู่ได้ไม่ทันเดือนนี้ บุตรสาวของตนหากแต่งออกไปแล้ว
ย่อมจะกลายเป็นม่ายตั้งแต่นั้นยังไม่ทันเข้าประตู

ความฝันตลอดหลายปีที่บุตรสาวสายตรงของตนจะได้เป็นนายหญิง

* อิเหนียง เป็นคำที่ใช้เรียกอนุภรรยา

สกุลเขียวซึ่งเป็นหนึ่งในสี่สกุลสูงศักดิ์ของลำดับชั้นลงทันที แต่ติดที่อำนาจของสกุลเขียวจึงมีก้ำกึ่งการแต่งงานครั้งนี้ ในใจของหลี่ฮูหยินนึกแค้นสกุลเขียวและไปเอะอะโวยวายกับนายท่านสกุลหลี่

ด้วยทนายร้องไห้โวยวายไม่เลิกของฮูหยินไม่ไหว นายท่านสกุลหลี่ที่จนปัญญาแล้วจึงคิดใช้วิธีลักซื้อเปลี่ยนเสา* รับบุตรสาวของจ้าวอีเหนียงเป็นบุตรสาวโดยตรง แม้ปีนี้หลี่เมิ่งซึ่งจะยังไม่ถึงวัยปักปัน** แต่บุตรสาวสกุลหลี่ที่เกิดจากอนุคนอื่นๆ ต่างก็มีอายุที่น้อยยิ่งกว่า คนหนึ่งคือหลี่เมิ่งเงินบุตรสาวของจ้าวอีเหนียง อายุขบกว่า อีกคนคือบุตรสาวของหลินอีเหนียง เพิ่งถือกำเนิดได้หกเดือนกว่า ยังไม่ทันหย่านมด้วยซ้ำ

เกี้ยวถูห้ามเข้าประตูใหญ่ของคฤหาสน์สกุลเขียวและจอดลงที่เรือนกลาง*** ลีเหนียง**** ประคองคนตัวเล็กใบหน้าซีดขาวลงจากเกี้ยวหลี่เมิ่งซึ่งทำตามธรรมเนียมพิธีียบย่อยแต่ละอย่างตามคำชี้แนะของลีเหนียงจนกราบไหว้ฟ้าดินเสร็จ ในที่สุดนางก็ถูกคุณชายรองสกุลเขียวตรงหน้าที่แคลมพัดมาก็ล้มลงได้จูงเข้าห้องหอ

หลี่เมิ่งซึ่งคิด ยังดี อย่างน้อยตนเองก็ไม่ต้องกราบไหว้ฟ้าดินกับไก่อตัวผู้เหมือนในละครหรือในหนัง ได้ยินมาว่าสกุลเขียวเตรียมไก่อตัวผู้ไว้เหมือนกัน แต่วันนี้คุณชายรองสกุลเขียวกลับได้สติดอย่างหาได้ยากยิ่ง

* ลักซื้อเปลี่ยนเสา เป็นสำนวน หมายถึงการใช้วิธีการดักซึบเปลี่ยนโยกย้ายของปลอมไปหลอกลวงอีกฝ่าย
** สตรีโบราณเมื่ออายุครบสิบห้าปีจะต้องทำพิธีรวมผมปักปันเพื่อแสดงถึงการเติบโตเป็นผู้ใหญ่ แสดงถึงความพร้อมที่จะออกเรือนแล้ว
*** บ้านเรือนสมัยโบราณของจีนนิยมสร้างเป็นหมู่เรือน ตั้งอยู่ทางทิศเหนือ หันไปทางทิศใต้ ประกอบด้วยเรือนกลาง เป็นที่อยู่ของประมุขเรือน เรือนปีกทั้งสองข้างทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตก และเรือนหลังซึ่งในเรือนกลาง เรือนปีก และเรือนหลังจะประกอบด้วยห้องต่างๆ อีก มักเรียกชื่อตามทิศ นอกจากนี้ยังมีห้องเล็กที่มักสร้างติดด้านข้างทั้งสองข้างของเรือนกลางและเรือนปีก
**** ลีเหนียง คือหญิงออกเรือนแล้วที่ฝ่ายชายว่าจ้างมาช่วยเรื่องพิธีการต่างๆ ในงานแต่งงาน ลีเหนียงจะรู้ธรรมเนียมพิธีในการแต่งงานเป็นอย่างดีและช่างเจรจา

ด้วยการประคองของสาวใช้และบ่าวหญิงสูงวัยจึงสามารถบรรลุ
หกพิธีของการแต่งงาน* ได้อย่างลุล่วงทุกเล

ระเบียงทางเดินยาวมีดสลัวและประตูห้องที่เปิดสนิทวางกัน
งานเลี้ยงฉลองแต่งงานที่ครึกครื้นข้างนอก ในห้องหอเจียบสนิท
บนหน้าต่างมีอักษรมงคลสีแดงสองตัวปิดอยู่ ดูคล้ายดวงตาสองดวง
ที่กำลังยิ้มมองมายังเจ้าสาวที่นั่งอยู่ขอบเตียง เปลวไฟสีน้ำเงิน
จากเทียนไขสีแดงสองเล่มบนโต๊ะสะท้อนเข้าสู่สายตาของหลี่เมิ่งซี
นอกจากสีแดงก็มีแต่สีแดง หากไม่เพราะในห้องอบอวลไปด้วยกลิ่นยา
อันเข้มข้น ในม่านมุ้งสีแดงมีเชียวจวินที่นอนเหมือนคนตายอยู่
ซึ่งคอยเตือนหลี่เมิ่งซีว่านางแต่งงานกับคนที่ป่วยหนักใกล้ตาย มิเช่นนั้น
ยามนี้นางคงเชื่อว่าเป็นพิธีแต่งงานที่งดงามสมบูรณ์แบบจริง ๆ

สาวใช้กับบ่าวหญิงสูงวัยถอยออกไปนานแล้ว แต่หลี่เมิ่งซีรู้ว่า
มีหมอห้าหกคนพักอยู่ห้องข้างๆ เตรียมพร้อมตลอดเวลาหากเชียวจวิน
เกิดเป็นอะไรขึ้นมา

กลิ่นยาเข้มข้นในห้องคละเคล้ากับกลิ่นกำยาน อากาศอุดอู้หนักอึ้ง
ทำให้หลี่เมิ่งซีหายใจไม่ออก มีนาช่วงเวลาที่เชียวจวินได้สติจึงน้อยนัก
เวลาที่หลับไหลจึงมีมากกว่า เดือนหกแล้วกลับยังไม่เปิดหน้าต่าง แม้แต่
คนที่แข็งแรงก็ต้องอุดอู้จนเป็นโรคได้ นับประสาอะไรกับคนป่วย หลี่เมิ่งซี
เดินไปผลักหน้าต่างที่อยู่ตรงข้ามกับเตียงเบาๆ อากาศสดชื่นปะทะเข้ามา
นางสูดหายใจลึก ดีเหลือเกิน!

"สะใภ้รื่อง เหล่าไท่จวินไม่ให้เปิดหน้าต่างเจ้าคะ กลัวคุณชายรื่อง

* หกพิธีของการแต่งงาน ได้แก่ เชิญแม่สื่อแนะนำ ถวายชื้อและเวลาตกฟาก ส่งของหมั้น ยกขบวนสินสอด
กำหนดฤกษ์แต่งงาน และเข้าพิธีวิวาห์

จะถูกลม" สาวใช้หงจู หงอวีผลัดประตูเข้ามา มือของหงจูถือชามยาใบหนึ่ง หงอวีเห็นหลี่เมิ่งซีเปิดหน้าต่างก็รีบเข้ามาปิด

"ไม่เป็นไร"

หงอวีหันไปมองหลี่เมิ่งซี ครั้นเห็นแววตาสุขุมเย็นกรานของนาง จึงหดมือที่ทำท่าจะปิดหน้าต่างกลับมา "เจ้าคะ"

หลี่เมิ่งซีรับยาจากมือหงจู แล้วนั่งลงบนเก้าอี้กลมข้างเตียง

หงจูค่อยๆ ประคองเขี้ยวจวินขึ้นมาและร้องเรียกเสียงค่อยๆ "คุณชายรอง คุณชายรอง ได้เวลาดื่มยาแล้วเจ้าคะ"

เขี้ยวจวินส่งเสียงอึมเบาๆ จนแทบไม่ได้ยิน เปลือกตาขยับเล็กน้อย แต่กลับไร้เรี่ยวแรงจะเปิดขึ้น

หงจูหยิบหมอนอิงใบหนึ่งมาหนุนหลังเขี้ยวจวิน หลี่เมิ่งซี ตักยาป้อนใส่ปากเขาทีละคำ ป้อนยาเสร็จก็รับผ้าเช็ดหน้าจากหงจู เช็ดคราบยาที่มุมปากให้เขาอย่างแผ่วเบา

"ประคองคุณชายรองนอนลงเถอะ เพิ่มผ้าห่มให้คุณชายรองอีกผืนด้วย"

"เจ้าคะ" หงจูรับคำ

"ให้ป่าวปรนนิบัติดีสะใ้กรองล้างหน้านะเจ้าคะ" หงอวีพูดขึ้นมา

"ไปยกน้ำมา"

"เจ้าคะ" หงอวีห่มนตัวออกไป

หงจูปรนนิบัติเขี้ยวจวินเสร็จ หันหลังเดินไปหน้าเตากำยานและจุดก้อนกำยานในเตา กลิ่นหอมระลอกหนึ่งโขยมา

"นี่เป็นเครื่องหอมอะไร"

"เรียนสะใภ้รื่อง เป็นอำพันทะเลที่ดินแดนตะวันตกส่งมาเป็นเครื่องบรรณาการเจ้าคะ มีสรรพคุณช่วยให้หลับสบาย ส่องแต่พระราชทานแต่พระราชยาจิ้งเพย* เนื่องจากคุณชายรองชอบกลิ่นหอมแปลกๆ เป็นนิสัย พระชยาจิ้งเพยจึงประทานให้คุณชายรองเป็นกรณีพิเศษเจ้าคะ"

"พระราชยาจิ้งเพย?"

"สะใภ้รื่องไม่รู้อะไร พระชยาจิ้งเพยเป็นบุตรของชวยสูหยิน เข้าวังในปีที่สามของการครองราชย์ของฮ่องเต้จิ้นตี้ พระชยาจิ้งเพยกับคุณชายรองเป็นที่น้องแท้ๆ ที่เติบโตมาด้วยกันตั้งแต่เล็ก พระชยาจิ้งเพยทรงมีน้องชายสายตรงเพียงคนเดียวเท่านั้น จึงเอ็นดูและเอาอกเอาใจยิ่งกว่าอะไรเจ้าคะ"

"ข้ารู้แล้ว" หลีเมิ่งซีเหม่อมองต้นหงชินเจียวตรงหน้าต่าง

อำพันทะเลจากดินแดนตะวันตกกับหงชินเจียว?...ความคิดบางอย่าง วูบขึ้นในหัวของหลีเมิ่งซี หงชินเจียว ดอกไม้ประหลาดจากแคว้นหนานไบใหญ่ทรงวิธีสีเขียวเข้มล้อมกันเป็นช่อ ใจกลางเป็นสีแดง มองไกลๆ เหมือนดอกตูมที่เพิ่งผลิบาน งดงามเฉิดฉัน แต่มองใกล้ๆ กลับพบว่า เป็นใบไม้ ว่ากันว่าพืชชนิดนี้ไม่มีดอก ความแปลกอยู่ที่กลุ่มช่อสีแดงตรงใจกลาง ทนสภาพอากาศได้ทั้งสี่ฤดู เหมือนดอกไม้ที่ไม่มีวันโรยรา กลิ่นหอมประหลาดไม่มีสิ่งใดเทียบได้ จัดเป็นเครื่องหอมอย่างดี พบเห็นน้อยในดินแดนตอนกลาง หลีเมิ่งซีมองดอกไม้ชนิดนี้อย่างเหม่อลอย

"สะใภ้รื่อง ดอกไม้นี้มีอะไรหรือเจ้าคะ" หงจู่เห็นหลีเมิ่งซีเอาแต่

* เพย แปลว่าราชา คือภรรยาเจ้า ในคำหนักในของจีนมีศักดิ์รองจากของเฮา (อัศวินเหสี) และ กุ้ยเพย (อัศวินชาย) บางสมัยอาจมีเพยชั้นพิเศษ 4 ตำแหน่ง เรียกว่าสี่ราชชยาฯ ลำดับศักดิ์สูงกว่าเพยทั่วไป คือ กุ้ยเพย ชูเพย เตอเพย และเสียนเพย

จ้องดอกไม้จิ้งรีบถาม

"ไปห้องครัวต้มน้ำชงผสมน้ำส้มเก่า* มา" หลี่เมิ่งซีหันกลับมาซ้ำๆ
เอ๋ออย่างขมขม นัยน์ตาราบเรียบ มองไม่เห็นความตื่นตระหนกและ
คลื่นอารมณ์ที่ปั่นป่วนอยู่ในส่วนลึกของหัวใจเมื่อครู่นี้แม้แต่บ่อย

หงอวี้กน้ำเข้ามา ประณินบิดหลี่เมิ่งซีล้างหน้าและถอดเครื่องประดับ
บนศีรษะออก ก่อนจะผลัดเปลี่ยนชุดเจ้าสาวที่สวมอยู่

รจนหงอวี้กน้ำชงผสมน้ำส้มเก่าเข้ามาแล้ว หลี่เมิ่งซีจึงสั่ง
"พวกเจ้าออกไปเถอะ!"

"เจ้าคะ สะใภ้รอง" หงอวี้กยกกายให้หลี่เมิ่งซี ก่อนจากไป
ไม่ลืมเตือนว่า "หมอที่รักษาคุณชายรองพักอยู่ในเรือนปีกทิศตะวันตกนี้เอง
ถ้าตอนกลางคืนคุณชายรองเป็นอะไร สะใภ้รองตามหมอได้เลยนะเจ้าคะ"

"เข้าใจแล้ว" หลี่เมิ่งซีพยักหน้า มองหงอวี้ก ออกรอออกจากประตู
จนกระทั่งผีเท้าของทั้งสองค่อยๆ ห่างออกไปไกล นางจึงรีบลงกลอนประตู
จากข้างใน ดับอำพันทะเลในเตากำยานและยกเตาไปวางนอกหน้าต่าง

แล้วหันกายกลับมาพิจารณาคนบนเตียงที่ได้ชื่อว่าเป็น 'สามี' ของตน
อย่างละเอียด ยามนี้เขาสลบไสลไม่ได้สติ ตาหงส์ปิดสนิท จมูกสูงโด่ง
ริมฝีปากบางแหม่นนิดๆ สะท้อนความแข็งกร้าวออกมา เป็นบุรุษ
ประเภทหนุ่มหล่อที่เพียงแค่มองแวบเดียวก็ทำให้สาวๆ ต้องยอมจำนน
หากอยู่ในยุคปัจจุบัน แม้แต่หลิวเต๋อหว่า เขี่ยถึงเพิ่งยังต้องขีดซ้าย
เขี่ยขวาวินจะ ต้องเป็นที่คลังไคล้ของคนนับหมื่นจนเป็นบ่อเกิด
ของหายนะแน่ หลี่เมิ่งซีลอบอุทานในใจว่าตนได้กำไรแล้ว

* น้ำส้มเก่า หมายถึงน้ำส้มที่หมักเก็บไว้ค่อนข้างนาน มีสีน้ำตาลเข้ม สีใ้ไรตะกอน รสชาติเข้มข้น

นี่ๆ ฉันก็มีโอกาสได้ใกล้ชิดซุซุกับตารกับเขาเหมือนกัน น่าเสียดายมองได้กินไม่ได้!

หนุ่มหล่อตรงหน้าทำให้หลีเม็งซีที่เป็น 'โรคบ้าหนุ่มหล่อ' ตั้งแต่ชาติที่แล้วอดไม่ในใจไม่ได้

หลีเม็งซีวางมือลงบนซีพจรของเซียวจวิน ตรวจสอบซีพจรให้เขาอย่างละเอียด ทั้งยังเปิดเปลือกตาเขาตรวจดูอยู่นาน นางมั่นใจอย่างยิ่งว่าเขาไม่ได้ป่วย แต่ถูกพิษชนิดหนึ่งที่ได้รับรักรึ้น หลีเม็งซีข้อนึกถึงตำราโบราณเนื้อหาแปลกประหลาดนับไม่ถ้วนที่ตนเองเคยศึกษามาไม่น้อย ตอนทำวิทยานิพนธ์ปริญญาเอกเมื่อชาติที่แล้ว

หงชินเจียวจากแคว้นหนานกับอำพันทะเลจากดินแดนตะวันตก เครื่องหอมสองชนิดนี้มีแหล่งกำเนิดคนละที่ แต่กลิ่นหอมล้วนไม่มีสิ่งใดเทียบเทียบได้ ทั้งสองสิ่งนี้ล้วนเป็นเครื่องหอมที่หาได้ยากยิ่ง ทว่าไม่มีใครรู้ว่าหากนำเครื่องหอมสองชนิดนี้มาใช้ร่วมกันจะเกิดพิษประหลาดอย่างหนึ่งที่ได้รับรักรึ้น หากสูดดมปริมาณน้อยจะไม่ใช่ไร แต่หากสูดดมระยะยาวจะค่อยๆ ถูกพิษ อีกทั้งเมื่อถูกพิษแล้วจะตรวจสอบไม่ได้ แม้แต่น้อย แรกเริ่มจะรู้สึกเหน้อยดำ แขนขาไร้เรี่ยวแรง จากนั้นจะค่อยๆ นอนมากขึ้นจนกลายเป็นสลบไสล ประสาทการรับรู้ด้านชา สุดท้ายก็นอนหลับจนตายไป ทั้งหมดนี้กินเวลาราวครึ่งปี อาการของเซียวจวินในตอนนี พิษซึมเข้าสู่กระดูกแล้ว หากยังไม่ขับพิษออกมา เกรงว่าเขาจะมีชีวิตอยู่ได้อีกเพียงสามวันห้าวันเท่านั้น คิดถึงตรงนี้หลีเม็งซีก็อดสะท้านเยือกไม่ได้

ใครกันที่ต้องการฆ่าเซียวจวิน คนทั่วไปแค่เครื่องหอมชนิดใดชนิดหนึ่ง

ก็หายากแล้ว ไม่ต้องพูดถึงการครอบครองทั้งสองชนิดพร้อมกันเลย การใช้เครื่องหอมสองชนิดพร้อมกันนับเป็นการสิ้นเปลืองโดยแท้ เรื่องนี้ ต้องไม่ใช่ความบังเอิญแน่ เห็นชัดว่าเป็นการวางแผนมาอย่างดี หลี่เมิ่งซี คิดว่าตนเพิ่งแต่งเข้าสู่สกุลเซียว ไม่ว่าจะเซียวจวินจะมีใจให้นางหรือไม่ เขาก็ยังได้ชื่อว่าเป็นสามีของนาง ซึ่งจะเป็นหลักยึดของนางในวันข้างหน้า ยามอยู่ในคุกหาสน์สกุลเซียว เพราะอย่างนั้นเซียวจวินจะตายไม่ได้ เป็นอันขาด!

พิชนี้ยังต้องแอบซบออกมา ตอนนี้ไม่รู้ว่ามีใครในคุกหาสน์ ปองร้ายเซียวจวิน ศัตรูอยู่ในที่ลับ นางอยู่ในที่แจ้ง หากตอนนี้ หลี่เมิ่งซีโผล่ออกไปว่าเซียวจวินถูกพิช ยังไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่น่าจะเป็น สตรีในห้องหับที่ไม่เคยย่างเท้าออกไปที่ใดเลย แค้นนางรู้เรื่องพิชนี้ ได้อย่างไรและจะถอนพิชได้อย่างไรก็ล้วนไม่อาจอธิบายได้แล้ว ทั้งน้ำในคุกหาสน์สกุลเซียวลึก* เกินไป ข้างกายก็ไม่มีคนของตนเองเลย เป็นไปได้ว่าวันนี้นางเพิ่งถอนพิชเสร็จ พรุ้งนี้ก็ถูกปองร้ายจนไม่เหลือ แม้แต่ซากแล้ว

"แต่ไรมาข้าไม่เคยปิดทองหลังพระ เห็นแก่ที่เจ้าจะเป็นที่พึ่ง ในคุกหาสน์สกุลเซียวให้ข้าในวันข้างหน้า จึงได้แต่ยอมทำการค้าขาดทุน ไปก่อน ถือเป็นภาระลงทุนระยะแรกแล้วกัน วันหน้าข้าจะต้องทวงคืนกลับมา ทั้งต้นทั้งดอก เซียวจวิน เจ้าห้ามเบียดขี้เข้าเด็ดขาด!"

หลี่เมิ่งซีหยิบขวิดใบเล็กออกมาจากกล่องเครื่องประดับที่เป็น สินเจ้าสาวซึ่งนำติดตัวมาด้วย เทพงยาสี่เซียวออกมา นี่เป็นสิ่งที่นาง

* น้ำลึก ในที่นี้ใช้เปรียบเปรยถึงสถานที่ที่เต็มไปด้วยอันตรายที่ซ่อนอยู่ หรือบุคคลที่เปี่ยมด้วยอุบายแผนการ

เก็บรวบรวมได้ตอนอยู่ที่อุทยานพฤกษศาสตร์ ก่อนที่จะเผลอยาลงในน้ำซึ่งผสมน้ำส้มเก่า คนให้หัวและค่อยๆ บ้วนให้เชียวจ้วน

ไม่เหมือนพิษเจ็ดใบปั่นไล่ให้ต้องใช้คางคกหิมะพันปีที่หายาก ในการถอนพิษ พิษร้ายแรงที่เกิดจากการผสมผสานของอำพันทะเลกับหงซินเจียว แต่ใช้ของธรรมดาอย่างใบไผ่ถึง* ซึ่งสด ต้มกับน้ำส้มเก่าและดื่มก็เพียงพอแล้ว ด้วยเพราะของที่ใช้ถอนพิษธรรมดาเกินไป ทั้งยังไม่ใชยาอย่างแท้จริงจึงมีน้อยคนที่จะรู้ หากถูกพิษในระยะเริ่มแรก แค่นี้ดื่มลงไปซักรวดก็ถอนพิษได้แล้ว แต่เชียวจ้วนรับพิษมานานจนพิษซึมเข้าสู่กระดูกไม่อาจถอนพิษได้ง่ายดายถึงเพียงนั้น ต้องใช้ใบไผ่ถึงต้มน้ำดื่มต่อเนื่องเป็นเวลาหนึ่งเดือนจึงจะถอนพิษได้ทั้งหมด หลี่เมิ่งซีครุ่นคิด

นางหาเข็มเงินออกมาเล่มหนึ่ง ลนกับเปลวไฟจากเทียนไขสีแดง จับมือเชียวจ้วนขึ้นมาและจิ้มลงไปตรงจุดชีพจรที่ปลายนิ้ว แล้วปล่อยเลือดออกมา มองเลือดสีแดงฉานที่ไหลออกมาจากปลายนิ้วของเขาแล้ว หลี่เมิ่งซีพลันคิดถึงเหตุการณ์เมื่อคืนตอนจ้าวอี่เหนียงมารดาบังเกิดเกล้า มอบผ้าพรหมจรรย์** ให้นางและคำพูดของอีกฝ่าย

'ซีเออร์ ฟังคำของอี่เหนียงนะ เจ้าออกเรือนไปเถอะ! นี่เป็นโชคชะตาของสตรีเช่นเรา นายท่านบอกแล้วว่าหากเจ้าไม่ออกเรือนแต่โดยดี หรือเรื่องที่เจ้าเป็นลูกอนุญาโตเปิดเผย กระทั่งถูกขับออกจากอุทยานพฤกษศาสตร์ แม้กับเจ้าล้วนหนีไม่พ้นความตาย...'

ดูจากที่สกุลเชียวหมั้นหมายกับพี่สาวหลายปีแต่ไม่ตบแต่งสักที สุดท้ายยกกลับแต่งงานเพื่อเสริมมงคลสกุลเชียวโดยเฉพาะ เช่นนั้น

* ไผ่ถึง (Chinese Flowering Apple) เป็นดอกไม้ชนิดหนึ่งในวงศ์กุหลาบ ลักษณะคล้ายดอกซากุระ มีหลายสี

** ผ้าพรหมจรรย์ หมายถึงผ้าผืนเล็กสีขาวที่ใช้ในคืนวันแต่งงานเพื่อแสดงพรหมจรรย์ของเจ้าสาวในสมัยโบราณ

เชียวจวินจะต้องไม่ชอบพี่สาวของนางหลี่เมิ่งเฟยแน่ ภรรยาเอกคนนี้แค่เอามาเสริมมงคลเท่านั้น เชียวจวินไม่มีทางเข้าหอกับนาง หลี่เมิ่งซีเป็นคนยุคปัจจุบัน แน่แน่นอนว่าย่อมไม่เหมือนคนโบราณที่ยึดหลักสามเชื้อฟิงสี่คุณธรรม* มีชีวิตอยู่โดยพึ่งพาบุรุษ คิดหาสารพัดวิธีเพื่อให้เป็นที่รัก ดังนั้นนางจึงไม่ยินดีโอนอ่อนตามเชียวจวินอยู่แล้ว

คืนวันเข้าหอเชียวจวินสลบไสล ไม่เข้าหอย่อมเป็นเรื่องธรรมดา คนสกุลเชียวจวินว่าอะไรอยู่แล้ว แต่หากวันใดพิษของเชียวจวินถูกขับออกมาหมด ระหว่างที่นางยังไม่ได้เข้าหอกับเขา หากถูกจับได้ว่านางเป็นลูกอนุที่มาแต่งงานแทน เช่นนั้นนางย่อมถูกขับไล่ออกจากคฤหาสน์จากนั้นก็แค่ต้องตายเท่านั้น แต่ถ้าข่าวสารกลายเป็นข่าวสุก ทำให้ทุกคนในคฤหาสน์สกุลเชียวรวมถึงเหล่าไท่จวินรู้ว่านางเข้าหอกับเชียวจวินแล้ว เช่นนั้นนางย่อมไม่ถูกขับออกจากคฤหาสน์สกุลเชียวง่าย ๆ แน่ ถึงอย่างไรสกุลเชียวก็เป็นสกุลสูงศักดิ์ เป็นสกุลบัณฑิตที่ทรงภูมิความรู้ หน้าตา ยังคงต้องรักษาไว้ แม้ตอนนี้เชียวจวินจะไม่ได้สติ แต่เมื่อถอนพิษแล้ว พรุ่งนี้เขาต้องฟื้นแน่ ถึงเวลานั้นเรื่องนี้ย่อมเป็นไปตามที่นางคิด

คิดเช่นนี้ หลี่เมิ่งซีจึงหยิบผ้าพรหมจารีที่เฝ้าเหนียงมอบให้ตนก่อนออกเรือนออกมา "คุณชายรอง ขอเยี่ยมเลือดท่านมาใช้หน่อยแล้วกัน ถือว่าเอาของที่ต้องทิ้งมาใช้ให้เกิดประโยชน์ คงเป็นไปไม่ได้ที่คืนนี้ข้าช่วยชีวิตท่านแล้ว พรุ่งนี้ท่านจะปล่อยให้ข้าตายกระมัง!" หลี่เมิ่งซีพิมพ์ำเสียงค่อย

* สามเชื้อฟิง คือ อยู่บ้านเชื้อฟิงบิดา ออกเรือนเชื้อฟิงสามี สิ้นสามีเชื้อฟิงบุตร สี่คุณธรรม คือ ศีลธรรม ปิยาวจา อรรถจริยา และมีมีงานบ้านการเรือน

เซียวจวินลืมตา เขารู้สึกหิวเล็กน้อย ร่างกายก็ไม่หนักอึ้งหรือด้านชา เหมือนทุกวัน ซึ่งไม่ได้รู้สึกอย่างนี้มานานแล้ว เขาแกว่งแขน แม้จะยังอ่อนแรงอยู่บ้าง แต่ก็ผ่อนคลายขึ้นไม่น้อย หายดีแล้วหรือ หรือว่าโรคของข้าหายดีแล้วจริงๆ ในใจพลันตื่นเต้นยินดี พอพลิกตัวก็เห็นคนตัวเล็ก หลังสนิทอยู่ข้างกาย ดวงหน้าขนาดเท่าฝ่ามือ ตาโตพินขาว คิ้วตากระจ่างหมดจด ผิวกายเนียนลื่นประหนึ่งนวลไข ริมฝีปากแดงเข้มนิดๆ งามผุดผาดเป็นพิเศษ เขายื่นมือไปเกี่ยวปอยผมตรงหน้าผากนางขึ้นมาลูบไล้ดวงหน้านางอย่างแผ่วเบา

"จี้จี้..." หลีเมิ่งซีบีตมือเขาออกโดยสัญชาตญาณ ก่อนจะลืมตาอย่างเกียจคร้าน ดวงตาพว้าเลือนดูมีเสน่ห์ไปอีกแบบ เซียวจวินเหม่อมองโดยไม่รู้ตัว

ครั้นมองเห็นใบหน้าขนาดใหญ่ของเซียวจวิน ในที่สุดหลีเมิ่งซีก็นึกขึ้นได้ว่าตนเองอยู่ที่ใด พลังผุดลุกขึ้นทันที

"คุณชายรองตื่นแล้วหรือเจ้าคะ รู้สึกไม่สบายตรงที่ใดหรือไม่ ข้าภรรยาจะปรนนิบัติคุณชายรองสวมเสื้อผ้า"

"เรียกหงอวีเข้ามาเถอะ ข้ารู้สึกหิวแล้ว"

หลีเมิ่งซีลงจากเตียง สวมเสื้อชั้นนอกและเปิดประตู เรียกหงอวี หงจูเข้ามาปรนนิบัติเซียวจวิน ทั้งยังสั่งให้สาวใช้ไปห้องครัวสั่งทำโจ๊กเปล่า

"คุณชายรองฟื้นแล้ว อยากกินอาหารแล้วด้วย!" หงจู หงอวีได้ยินว่า คุณชายรองหิวก็รีบผลักประตูเข้ามาในห้อง เห็นเซียวจวินนั่งอยู่บนเตียง ใบหน้าไม่ซีดขาวเช่นทุกครั้ง แต่กลับมีเลือดผาดน้อยๆ จึงต่างตะโกนออกมาด้วยความดีใจ

"คุณชายรองหายดีแล้วจริงๆ! คุณชายรองกับสะใภ้รองเปี่ยมด้วยบุญบารมี การเสริมมงคลใช้ได้ผลจริงๆ ด้วย" หงอวีพูดอย่างตื่นเต้น

"บ่าวจะส่งคนไปเรียนเหล่าไท่จวินเดี๋ยวนี้เจ้าคะ" หงจู่เดินออกจากประตูไปอย่างตื่นเต้น

"ผ้าพรหมจารีของสะใภ้รอง!" หงอวีปรณนิบัติเซียวจวินสวมเสื้อผ้าเสร็จ ตอนพับผ้าห่มเห็นบนผ้าสีขาวบริสุทธิ์มีจุดสีแดง ดูเหมือนดอกเหมยที่ผลิบาน จึงอุทานออกมา

คนในคฤหาสน์สกุลเซียวรวมถึงหงอวีต่างไม่คิดว่าคุณชายรองคนเมื่อวานที่ป่วยหนักจะสามารถเข้าหอกับสะใภ้รองได้ เดิมหลี่เมิ่งซีก็เป็นเพียงคนที่น่ามาเสริมมงคลเท่านั้น แต่เห็นวันนี้คุณชายรองสดชื่นกระปรี้กระเปร่า หงอวีก็เริ่มสงสัยว่าบางทีคุณชายรองอาจป่วยจากสิ่งอัปมงคล หลังจากมีสะใภ้รองมาเสริมมงคลให้จึงหายดี มองผ้าพรหมจารีในมือแล้วหงอวีก็ครุ่นคิด *เมื่อคืนคุณชายรองกับสะใภ้รองเข้าหอกันจริงๆ หรือ*

ตอนหงอวีอุทานออกมา หลี่เมิ่งซีประหม่าจนหัวใจแทบกระดอนออกมา นางเชื่อว่าเซียวจวินไม่มีทางเปิดโปงออกมาเวลานี้ ถึงอย่างไรเรื่องนี้ก็อธิบายได้ไม่ชัดเจน แต่นางยังคงเหมือนหวัชโมยที่ถูกจับได้ คาน้ำคาเขา นางรู้สึกกลนลานไปชั่วขณะ จิตใจว่าวุ่น จ้องพื้นอย่างร้อนตัวราวกับบนพื้นมีดอกไม้้งอกออกมาอย่างไรอย่างนั้น ใบหน้าค่อยๆ แดงเรื่อ เซียวจวินจ้องดอกเหมยดอกเล็กในมือหงอวีแล้วพลันหนาวเยือก เขาทำหรือไม่ทำในใจย่อมรู้ดี เหตุใดหลี่เมิ่งซีจึงสร้างผ้าพรหมจารีขึ้นมา ระหว่างที่เขาหมดสติ นางคิดจะปกปิดอะไร คิดถึงข่าวลือเกี่ยวกับ

บุตรสาวสวยตรงสกุลหลี่ที่ว่ากันว่าเอาแต่ใจอย่างร้ายกาจ ทั้งไม่รักษา
ธรรมเนียมของสตรีแล้ว ดูท่าว่าจะจริง นางจะต้องสูญเสียความบริสุทธิ์
ไปแล้วเป็นแน่!

เขาจ้องหลี่เมิ่งซีเขม็ง ส่วนลึกของดวงตาฉายความรังเกียจเย็นชา
ความอ่อนโยนหวานชื่นที่บังเกิดขึ้นหลังตื่นนอนพลันหายไปไม่เหลือ

หลี่เมิ่งซีแค่กลัวว่าเรื่องที่ตนเป็นลูกอนุแต่งงานแทนจะถูกเปิดเผย
และถูกไล่ออกจากคฤหาสน์ นางแค่อยากปกป้องชีวิตน้อยๆ ของตนเอง
ถึงได้คิดอุบายนี้ขึ้นมา แต่กลับลืมนึกถึงความแตกต่างของคนยุคปัจจุบัน
กับคนยุคโบราณ จิตวิญญาณของนางเป็นคนยุคปัจจุบัน มาจาก
ยุคที่ชายหญิงเท่าเทียมกัน ยุคที่หนุ่มสาวต่างไม่ร้องขอความเป็นนรีन्द्र
ชั่วคราวดินสลาย ขอเพียงเคยได้ครอบครองก็พอ ทว่านางลืมนึกไปว่าตนเอง
อยู่ในยุคโบราณ คนบนเตียงที่นางเพิ่งช่วยชีวิต กราบไหว้ฟ้าดินกับนาง
และเป็นสามีที่จะกุมชะตาชีวิตของนางนับแต่บัดนี้ไปก็เป็นคนยุคโบราณ
ยุคสมัยที่การอดตายเป็นเรื่องเล็ก การสูญเสียพรหมจารีเป็นเรื่องใหญ่
หากถูกสามีสงสัยว่าเสียความบริสุทธิ์ก่อนแต่งงานย่อมเป็นเรื่องคอขาด
บาดตาย

ดวงตาของหลี่เมิ่งซีเอาแต่บรากับดอกไม้ไม้ที่งอกออกมาจากพื้น
จึงไม่ทันสังเกตเห็นแววรังเกียจเด็ดฉันทที่ฉายออกมาจากส่วนลึกของ
ดวงตาเขียวจวีน

หงอวีเห็นสะเก็มร่องก้มหน้าไม่พูดจา ใบหน้าแดงเรื่อ ส่วนคุณชายรอง
มองสะเก็มร่องเงียบๆ เนื่องจากตื่นตื้นเกินไป นางจึงไม่สังเกตเห็น
ความเย็นชาในดวงตาของคุณชายรอง คิดว่าสองคนคนหนึ่งเขินอาย

อีกคนจ้องมองเงียบๆ เปี่ยมด้วยอารมณ์ความรู้สึกเป็นการยอมรับเรื่องนี้ นางจึงพับเก็บผ้าพรมจารีอย่างระวัง เตรียมนำไปรายงานและให้เหล่าไท่จวินกับนายหญิงใหญ่ตรวจสอบ บุตรชายสายตรงสกุลเขียว ประมุขคฤหาสน์ในอนาคตแต่งภรรยาและเข้าหอกับภรรยาแล้ว นี่เป็นเรื่องใหญ่ เรื่องใหญ่มากทีเดียว!

เวลานี้หงจูก็ยกน้ำเข้ามา ปรนนิบัติเชียวจวินกับหลี่เมิ่งซี่ล้างหน้า จากนั้นหิวผมให้หลี่เมิ่งซี่ ช่วยเตรียมชุดทางการสีแดงเอาไว้ให้

หลี่เมิ่งซี่มองดวงหน้าดงามของคนในคันท้องอย่างเหม่อลอย สตรีก็เหมือนกับดอกไม้ เพียงแต่หลังจากนี้ไปจะไหวเอนเพื่อใคร แล้วจะมีผู้ใดมารักตนเองอย่างจริงจัง

มองมวยผมทรงหญิงแต่งงานแล้วที่หงจูเกล้าให้ พลันตระหนักว่านางได้กลายเป็นภรรยาของผู้อื่นในวัยที่เปรียบดังความฝันไปเสียแล้ว ในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด อายุสิบสามเป็นช่วงวัยเด็กที่สดใส สามารถถอดอ้อนเอาแต่ใจในอ้อมอกพ่อแม่ได้อย่างเต็มที่ ทว่าอยู่ที่นี้ นางได้กลายเป็นภรรยาของผู้อื่นไปเสียแล้ว ใช้ชีวิตตามลำพังคนเดียวในคฤหาสน์หลังใหญ่ท่ามกลางพายุฝน นับแต่นี้ไปนางจะถูกพัดพาไปอยู่แห่งหนใด คิดแล้วหัวใจพลันบังเกิดความเศร้าสลด

หงจูเห็นหลี่เมิ่งซี่นั่งเหม่อจึงรีบประคองนางขึ้นมา เอ่ยว่า "สะใภ้รองรีบเปลี่ยนชุดเถอะเจ้าคะ ประเดี๋ยวยังต้องไปยกน้ำชาคารวะเหล่าไท่จวินกับนายหญิงใหญ่อีก"

ระหว่างพูด หงอู๋ก็ยกถาดใบหนึ่งเข้ามา ในถาดมีแจ็กเป่ล่าซามหนึ่ง เครื่องเคียงสองอย่าง

"เรียนคุณชายรอง สะใภ้รอง สาวใช้ที่ไปส่งข่าวให้เหล่าไท่จวินทราบ กลับมาแล้ว เหล่าไท่จวินมีคำสั่งว่าสะใภ้รองยังไม่ต้องรีบไปยกน้ำชาที่เรือนหลัก* ให้ปรนนิบัติคุณชายรองให้ดีกว่าก่อน ประเดี๋ยวเหล่าไท่จวินกับ นายหญิงใหญ่จะมาเยี่ยมคุณชายรองเจ้าค่ะ" พุดพลางวางถาดลงบนโต๊ะ แล้วส่งสาวใช้ให้ย้ายโต๊ะไปหน้าเตียงเสี่ยวจวิน ก่อนจะจัดชามตะเกียบ

"ร่างกายของคุณชายรองเพิ่งหายดี อย่าลงจากเตียงเลย นั่งกินบนเตียง แล้วกิน" หลี่เมิ่งซีรับโจ๊กจากหงจู "คุณชายรองเพิ่งหายจากการป่วยหนักมา ไม่เหมาะจะกินอาหารที่มันเกินไป กินโจ๊กเปล่าก่อนนะเจ้าค่ะ" พุดพลางนั่งลงบนขอบเตียง ใช้ช้อนตักโจ๊กยื่นไปที่ปากเสี่ยวจวิน

"วางลงเถอะ ข้ากินเอง" เสี่ยวจวินไม่กินโจ๊กที่หลี่เมิ่งซีป้อนให้ เขาเพียงพูดเสียงเย็น

"เจ้าค่ะ" หลี่เมิ่งซีประหม่า แต่สีหน้ายังคงสุขุม นางเพียงรับคำ อย่างนอบน้อม วางโจ๊กลงบนโต๊ะอย่างแผ่วเบา หงอวีเห็นแล้วอึ้งไปครู่หนึ่ง รีบเข้ามาปรนนิบัติ ในห้องพลันเงียบงัน ได้ยินเพียงเสียงกินโจ๊กของเสี่ยวจวิน

หงจูปรนนิบัติหลี่เมิ่งซีสวมชุดสีแดงจัด นางนั่งอย่างสง่างามอยู่บนเก้าอี้ มองหงอวีปรนนิบัติเสี่ยวจวินเงียบๆ

เสี่ยวจวินกินโจ๊กไปสองชามและสั่งให้ยกออกไป

รอนเจเสี่ยวจวินบัวปากเสรีจ โຕ้ะถูยกออกไป หงอวีจึงหยิบหมอนมาหนุนหลังเสี่ยวจวินให้เขาเอนพิง ทั้งยังหยิบผ้าห่มผืนบางมาคลุมขา ก่อนจะถอยออกไปสั่งให้สาวใช้ไปเตรียมขนม ประเดี๋ยวเหล่าไท่จวินจะมา

* เรือนหลักในที่นี้หมายถึงเรือนของเหล่าไท่จวิน การไปยกน้ำชาให้ผู้อาวุโสในบ้านถือเป็นธรรมเนียมสำคัญอย่างหนึ่งของสะใภ้ที่เพิ่งแต่งงานเข้ามา

เวลานี้เอง สาวใช้เข้ามารายงานว่าเหล่าไท่จวินกับนายหญิงใหญ่มาถึงแล้ว เพียงครู่เดียวก็เห็นเหล่าสาวใช้และป่าวหญิงสูงวัยห้อมล้อมสตรีสูงวัยผู้มีจอนผมสีเงินเดินเข้ามา

"หลานรักของข้าหายดีแล้วจริงๆ หรือ!" เหล่าไท่จวินไม่สนใจสาวใช้ที่คุกเข่าอยู่บนพื้นและหลี่เมิ่งซีที่ลุกขึ้นคารวะ รีบตรงไปนั่งบนเก้าอี้กลมข้างเตียงโดยมีสาวใช้หน้าตาสะสวยสองคนคอยประคอง นางกุมมือเชียวจวินแน่นและร้องเรียกด้วยความรักใคร่เอ็นดู

"ท่านย่า จวินเออร์ดีขึ้นมากแล้ว รู้สึกกระปรี้กระเปร่ากว่าเดิมมาก ร่างกายก็เบาขึ้น เพียงแต่มือเท้ายังชาอยู่เล็กน้อย คิดว่าอีกสองวันน่าจะหายดีขอรับ"

"ด้วยบุญบารมีของเหล่าไท่จวิน จวินเออร์หายดีแล้วจริงๆ หรือ"

หลี่เมิ่งซีแอบมองประเมินผู้พูด เห็นว่าอีกฝ่ายอายุประมาณสี่สิบมือข้างหนึ่งถูกประคองโดยคนที่แต่งตัวแบบอี่เหนียง มือข้างหนึ่งถือผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตา ศีรษะเกล้ามวยผมอย่างสตรีสูงศักดิ์ สวมสีแดงจัดตาหงส์ริ้วาว คิ้วโค้งยาวเรียวจรดจอนผม ริมฝีปากบางเม้มเข้าด้วยกันนิดๆ แม้ไม่โกรธก็ดูน่าเกรงขาม เป็นเจ้านายอีกคนที่รับมือไม่ถนัดนัก หลี่เมิ่งซีมองแล้วคิดว่า นี่แหละแม่สามีของข้า ในใจอดบังเกิดความหนาวเยือกไม่ได้

"มารดา จวินเออร์ดีขึ้นมากแล้วขอรับ จวินเออร์ออกตัณญู ทำให้มารดาเป็นห่วง"

"เหล่าไท่จวินเปี่ยมด้วยบุญบารมี การเสริมมงคลครั้งนี้ดียิ่งนัก เช้าวันนี้คุณชายรองตื่นมาก็รู้สึกหิว กินโจ๊กไปสองชามแล้วเจ้าคะ" หงอวี่

ที่คุกเข่าอยู่ตอบเสียงใส

เหล่าไท่จวินถึงได้ตระหนักรู้ว่าหงจู หงอวี กับเหล่าสาวใช้รุ่นเล็ก
อีกหลายคนยังคุกเข่าอยู่กับพื้น หลี่เมิ่งซีก็ยกกายนั่งอยู่ตรงนั้น

"ลุกขึ้นเถอะ ตอนเช้าจวินเออร์กินยาหรือยัง" เหล่าไท่จวิน
พินิจมองหลี่เมิ่งซีพลางถาม

หงจู หงอวีรีบลุกขึ้นและส่งพวกสาวใช้ยกขนมน้ำชาเข้ามา

หลี่เมิ่งซียึดตัวขึ้น นางก้าวไปข้างหน้าพลางยกกายและเอ่ยตอบ
"เรียนเหล่าไท่จวิน เนื่องจากคุณชายรองเพิ่งกินอาหารเสร็จ ไม่เหมาะ
จะกินยาทันที หลานคิดว่ารอให้เหล่าไท่จวินมาก่อน ให้หมอตตรวจดูอาการ
แล้วค่อยกินยาเจ้าคะ"

ช่างเป็นเด็กสาวที่งดงามคนหนึ่ง รูปร่างอ่อนแอ้น ดวงหน้า
มีขนาดเพียงฝ่ามือ ตาโตกระจ่างสุขุม อากัปกริยาสุภาพสง่าผ่าเผย
สะท้อนลักษณะของบุตรีสกุลใหญ่ออกมาทุกกระเบียด เหล่าไท่จวิน
เห็นแล้วใจบังเกิดความชื่นชอบขึ้นหลายส่วน แต่แล้วก็คิดถึงคำเล่าลือ
ตามท้องถนนที่ว่าสตรีผู้นี้เอาแต่ใจอย่างร้ายกาจ นางจึงลอบคิดในใจว่า
น่าเสียดาย

"ดี ๆ ยังคงเป็นหลานสะใภ้ที่รอบคอบ ตามหมอมามา" เหล่าไท่จวิน
ผงกศีรษะพลางสั่ง

ได้ยินหลี่เมิ่งซีตอบ นายหญิงใหญ่ชู่ชือ* จึงหันมามอง ลูกสะใภ้คนนี้
นับเป็นโฉมงามคนหนึ่ง แม้ร่างกายและใบหน้าจะดูบอบบางยิ่งนัก แต่กลับ
แฝงเสน่ห์โดยธรรมชาติ เมื่อโตเต็มที่แล้วจะต้องเป็นนางจิ้งจอกช่างยั่ว

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่า 'ชือ' (แปลว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิม
ของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดเจนก็มี

คนหนึ่งแน่ คิดถึงชื่อเสียงของสตรีผู้นี้แล้ว ทั้งคิดถึงหลานสาวผู้อำภของ
ตนเอง ครั้นได้ยินคำชมของเหล่าไท่จวินเมื่อครู่นี้ ดวงตานั้นก็ฉายความ
รังเกียจ

ที่แท้บ้านเดิมของซุ่ยซื่อมีพี่น้องสายตรงสองคน พี่สาวแต่งงาน
เป็นภรรยาเอกของผู้ตรวจการจางจ้ง มีบุตรชายสองคนบุตรสาวหนึ่งคน
บุตรสาวมีนามว่าจางซิว อายุสิบห้า เฉลียวฉลาดมีไหวพริบ ปากหวาน
เป็นพิเศษ ปะเหลาะเอาใจซุ่ยซื่อจนนางแทบอยากให้อีกฝ่ายมาเป็น
ลูกสาวแท้ๆ ของตนเอง จึงหมายจะให้หลานสาวผู้นี้แต่งงานเป็นภรรยาของ
เซียวจวิน ส่วนจางซิวก็เติบโตกับญาติผู้พี่มาตั้งแต่เล็ก กล่าวได้ว่า
เล่นด้วยกันอย่างสนิทสนม จนใจที่สมัยมีชีวิตรอยู่เหล่าไท่เหยียนหันหมาย
บุตรสาวสายตรงสกุลหลี่ไว้ให้เซียวจวินแล้ว ซุ่ยซื่อได้ยินบ่อยครั้งว่า
ชื่อเสียงของสตรีผู้นี้ไม่ดีจึงยังไม่ชอบลูกสะใภ้คนนี้ นางมักเสนอกับ
เหล่าไท่จวินอยู่บ่อยครั้งให้ปฏิเสธการแต่งงานครั้งนี้เสีย เหล่าไท่จวิน
กลับเห็นว่านี่เป็นความปรารถนาของสามีสมัยเมื่อยังมีชีวิตรอยู่
ด้วยไม่อยากฝ่าฝืนจึงรับรองมาจนถึงบัดนี้

ซุ่ยซื่อรับอนุให้เซียวจวินหลายคน บุรุษที่มีการหันหันหมายแล้ว
ทั้งที่ยังไม่แต่งงานแต่กลับแต่งงานเข้ามามาก่อน ในตำฉีถือเป็น
การตบหน้าภรรยา ซุ่ยซื่อทำเช่นนี้เพราะหวังบีบสกุลหลี่ให้ปฏิเสธ
การแต่งงานนี้ไป แต่เดิมสกุลหลี่อยากถอดชาสกุลเซียวไว้ให้แน่นอนอยู่แล้ว
ไหนเลยจะห่วงเรื่องหน้าตามากมายเพียงนั้น การแต่งงานจึงยืดเยื้อมาเรื่อยๆ
เช่นนี้

จวบจนเซียวจวินป่วยหนัก หมอหลวงพูดตรงๆ ว่าให้สกุลเซียว

จัดเตรียมงานศพได้เลย พี่สาวของซุ่ยซื่อรู้เข้าก็รีบจัดการหมั้นหมาย
 จ้างชีวิตกับคนอื่น ซุ่ยซื่อแม้จะไม่พอใจการกระทำของพี่สาว แต่ก็เกรงว่า
 หากบุตรชายตายไปจริงๆ จะเป็นการทำร้ายหลานสาวที่ต้องเป็นม่าย
 นางจึงดับความหวังนี้ไปและเห็นด้วยกับการแต่งบุตรสาวสายตรงของ
 สกุลหลี่เข้าบ้าน ใช้ภรรยาเอกเสริมมงคล แต่วันนี้เห็นบุตรชายหายดีแล้ว
 นางกลับนึกชิงชังหลี่เมิ่งซี รู้สึกว่าอีกฝ่ายไม่คู่ควรกับบุตรชายตน
 แม้แต่น้อย แต่ที่นางไม่รู้ก็คือหากไม่ได้หลี่เมิ่งซี บางทีบุตรชายของนาง
 อาจตายไปแล้วจริงๆ ทั้งยังลืมนึกไปว่าพี่สาวของนางไม่ยอมให้จ้างชีวิต
 มาเสริมมงคล

ระหว่างที่นายหญิงใหญ่ครุ่นคิด สาวใช้ก็เข้ามารายงานว่า
 หมอออรอนอกห้องแล้ว เหล่าไท่จวินสั่งให้หลี่เมิ่งซีและคนอื่นๆ หลบไป
 อยู่ในโถงข้าง เหลือไว้เพียงหม่วมัว* สองคน ก่อนจะให้หมอเข้ามา

หมอตรวจชีพจรอย่างละเอียด สัมผัสจุดชีพจรหน้าของเซียวจวิน
 ก่อนถามว่า "วันนี้คุณชายรองดูสดชื่นกระปรี้กระเปร่าขึ้นมาก ไม่ทราบ
 ร่างกายรู้สึกอย่างไรบ้าง"

"วันนี้ตื่นมาก็รู้สึกสดชื่นกว่าทุกวัน ร่างกายเบาขึ้นไม่น้อย เพียงแต่
 มือเท้ายังรู้สึกชาอยู่บ้าง ไม่มีเรี่ยวแรง" เซียวจวินตอบ

"เหล่าไท่จวินเปี่ยมด้วยบุญบารมี วันนี้ชีพจรของคุณชายรอง
 หนักแน่นมีพลัง ชีพจรไม่ดูอ่อนไร้กำลังเหมือนก่อนหน้านี้ คิดว่า
 คงไม่เป็นอะไรมากแล้ว เพียงแต่คุณชายรองนอนอยู่บนเตียงมานาน
 ร่างกายยังคงอ่อนแออยู่บ้าง ยังต้องจ่ายยาบำรุงธาตุหยาง ดูแลอย่างระวัง

* หม่วมัว เป็นคำเรียกหญิงสูงวัย มีความหมายหลากหลาย ทั้งย่า ยาย แม่มม ป้า และยังเป็นคำเรียก
 หญิงรับใช้อาวุโสในเชิงยกย่อง รวมถึงนางข้าหลวงอาวุโสในวังด้วย

อีกสักกระยะหนึ่ง" หมอประสานมือพูดกับเหล่าไท่จวิน แต่ในใจยังคงสงสัยอยู่มาก เขาจึงถามต่อ "คุณชายรองได้กินอะไรเข้าไปหรือไม่"

"ก่อนหน้านี้ดื่มยาต้มที่หมอจ่ายให้มาตลอด เช้าวันนี้กินโจ๊กเปล่าไปสองชามเท่านั้น นอกจากนี้ก็ไม่ได้กินอะไรอีก" เชียวจวินตอบ

หมองุ่นงสงสัยกว่าเดิม เมื่อวานตอนเช้าเขามาดูอาการเห็นๆ กันอยู่ว่าไม่ไหวแล้ว ไยวันนี้จึงดีขึ้นได้ หรือว่าจะเป็นโรคจากสิ่งอัปมงคลจริงๆ เสริมมงคลแล้วจึงหายดี คิดพลางกวาดสายตามองไปรอบห้อง ห้องนี้มีสิ่งอัปมงคลจริงๆ หรือ คิดเช่นนี้แล้วพลันรู้สึกว่าการอากาศรอบด้านหนาวเยือก กระทบเขาอยากรีบออกจากห้องนี้เหลือเกิน แต่ให้อย่างไรก็ไม่กล้าพูดออกมา เพียงส่ายหน้าแล้วส่ายหน้าอีก เอ่ยวาจาแสดงความยินดีกับเหล่าไท่จวินและเชียวจวิน กำชับรายละเอียดอีกเล็กน้อย จากนั้นจึงรีบร้อนขอตัวจากไป

แน่นอนว่าเหล่าไท่จวินเข้าใจความสงสัยของหมอ เพียงแต่นางเองก็สงสัยเช่นกันว่าจวินเอ๋อร์ป่วยเป็นโรคอะไรกันแน่ จู่ๆ ก็ล้มป่วยอย่างแปลกประหลาด แล้วก็หายดีอย่างแปลกประหลาดเช่นกัน เมื่อคิดไม่ออกจึงยกให้เป็นความดีความชอบของการแต่งงานเสริมมงคล ในใจยิ่งมั่นใจว่าหลี่เมิ่งซีเป็นผู้อุปถัมภ์ของเชียวจวิน เป็นคนมีบุญผู้หนึ่ง

เวลานี้เอง นายหญิงใหญ่ก็เดินนำสาวใช้ บ่าวหญิงสูงวัย และอีเหนียงออกมาจากโถงข้าง พูดคุยกับเหล่าไท่จวินเรื่องอาการป่วยของเชียวจวิน

เหล่าไท่จวินเห็นเชียวจวินเริ่มเหนื่อยแล้วจึงสั่งนายหญิงใหญ่ "จวินเอ๋อร์คงเหนื่อยแล้ว ให้เขาพักผ่อนเถอะ! เจ้าส่งคนไปเรียนนายท่านใหญ่

สักหน่อยว่าจวินเออร์ดีขึ้นมากแล้ว บอกเขาว่าไม่ต้องเป็นกังวลและไม่ต้องตั้งใจมาเยี่ยม ให้จวินเออร์พักผ่อนให้มาก ๆ"

"ลูกจะส่งคนไปเรียนนายท่านใหญ่เดี๋ยวนี้เจ้าคะ" นายหญิงใหญ่ก้าวขึ้นไปปรับคำ ส่งสายตาให้สาวใช้รุ่นใหญ่คนหนึ่ง สาวใช้คนนั้นก็รับนำความไปเรียนนายท่านใหญ่ทันที

"ซีเออร์อยู่ปรนนิบัติจวินเออร์ที่นี้ให้ดี กลางวันค่อยไปเรือนหลักยกน้ำชา จวินเออร์ร่างกายไม่แข็งแรง วันนี้นวันที่เก้า กำหนดเจ็ดวันให้หลังวันที่สิบห้าค่อยไปกราบไหว้ศาลบรรพชนแล้วกัน ส่วนยกน้ำชาจวินเออร์ไม่ต้องไป ช่วงเวลาพิเศษเช่นนี้ไม่ต้องยึดถือธรรมเนียมพิธีมากมายถึงเพียงนั้น"

"หลานทราบแล้วเจ้าคะ" หลี่เมิ่งซียกอกาย

เหล่าไท่จวินกำชับพวกหญิง หงอวีให้ปรนนิบัติคุณชายรองให้ดีก่อนจะพาทุกคนจากไป

พอเหล่าไท่จวินกับคนอื่น ๆ จากไป หลี่เมิ่งซีกับหญิง หงอวีก็คอยปรนนิบัติเชียวจวินดื่มน้ำและพักผ่อน จากนั้นค่อยตั้งโต๊ะกินอาหารในห้องโถง หลี่เมิ่งซีให้หงอวี หญิงไปกินอาหาร

หลี่เมิ่งซีพลันนึกขึ้นได้ว่ายังต้องต้มน้ำให้ถึงให้เชียวจวินดื่มต่อไป นางจึงร้องเรียก "ใครก็ได้"

"บ่าวอยู่นี่เจ้าคะ" สาวใช้รุ่นเล็กท่าทางคล่องแคล่วคนหนึ่งเข้ามา

"เจ้าชื่ออะไร"

"บ่าวชื่อหงซิงเจ้าคะ"

"เรือนของคุณชายรองมีห้องครัวหรือไม่"

"เรียนสะใภ้รื่อง มีห้องครัวเล็กอยู่ห้องหนึ่งเจ้าคะ แต่ไม่เคยใช้ทำอาหารเลย ช่วงนี้ใช้ต้มยาให้คุณชายรื่องเท่านั้น ปกติล้วนเป็นห้องครัวใหญ่ส่งอาหารมาให้ สะใภ้รื่องอยากกินอะไรหรือเจ้าคะ บ่าวจะไปสั่งให้เจ้าคะ"

"ข้าอยากตุนใจให้คุณชายรื่องด้วยตนเอง เจ้าพาข้าไปที่เถอะ"

"ไม่ได้นะเจ้าคะสะใภ้รื่อง! ท่านเป็นเจ้านาย มีอะไรแค่สั่งให้พวกบ่าวไปทำก็พอเจ้าคะ"

"อะไรคือไม่ได้ ทำตามที่ข้าสั่ง ได้ยินหรือไม่..."

คำลงท้ายว่า 'หรือไม่' หลีเมิ่งซีลากเสียงเสียววจนทำให้หงซึ่งตจใจจนเห็ยเ็นออกเต็มตัว ไม่กล้าดูถูกนางในใจอีก เห็นหลีเมิ่งซีเย็นกรานเพราะไม่รู้ว่สะใภ้รื่องที่มาใหม่คนนี่นึดยเป็นเช่นไร แม้จะรู้สึกว่ไม่สอดคล้องกับธรรมเนียมเท่าใดนัก แต่คิดดูแล้วคงมิใช่เรื่องใหญ่อะไร กระมัง นางจึงรับคำ ก่อนจะปรนนิบัติหลีเมิ่งซีสวมชุดธรรมดาและประคองนางเดินไปห้องครัว

2

ห้องครัวในคฤหาสน์สกุลเขียวแบ่งเป็นห้องครัวนอกกับห้องครัวในห้องครัวในรับผิดชอบอาหารสามเวลาของเจ้านายทั้งหลายโดยเฉพาะห้องครัวนอกรับผิดชอบอาหารสามเวลาของข้ารับใช้ ผู้ดูแลห้องครัวคือภรรยาของจางรู่ยสมุห้บัญชา แต่ละเรือนยังมีห้องครัวเล็ก แต่โดยทั่วไปไม่อนุญาตให้ทำอาหาร พวกอื่นเฝ้าคนโปรดบางครั้งก็อยากกินอาหารใดเป็นพิเศษก็ต้องมาขออนุญาตจากนายท่านของตนเองก่อน ถึงจะให้แม่ครัวมาทำอาหารที่ห้องครัวเล็กในเรือนของตนเองได้

ประจวบเหมาะที่วันนี้ผู้ดูแลห้องครัวไม่อยู่ มีเพียงบ่าวหญิงสูงวัยแซ่ซุนนำสาวใช้ทำความสะอาด เตรียมอาหารกลางวัน เห็นหงซึ่งประคองสตรีงามเฉิดฉันผู้หนึ่งเดินเข้ามา ต่างก็หยุดงานที่ทำอยู่ในมือ

หงซึ่งเห็นทุกคนเอาแต่ยืนจ้องพวกนางนิ่ง นางจึงรีบตะโกน "สะใภ้รองมาตัมใจักให้คุณชายรอง พวกเจ้ายังไม่รีบเข้ามาคารวะอีก!"

"คารวะสะใภ้รื่อง!" บ่าวอาวสุโสแซ่ซุนรีบนำสาวใช้ทั้งหลายคุกเข่า
"ท่านมีอะไรจะสั่ง ส่งสาวใช้มาบอกก็พอเจ้าคะ เหตุใดจึงมาด้วยตนเองเล่า
เจ้าคะ"

"ลุกขึ้นเถอะ ร่างกายของคุณชายรื่องเพิ่งฟื้นตัว ยังคงอ่อนแออยู่
ข้าจะมาด้อมใจสมุนไพโรให้คุณชายรื่องสักหน่อย ซุนหมัวมัวเตรียมเตาให้ข้า
สักเตาเถอะ" หลี่เมิ่งชี้สั่งด้วยน้ำเสียงสุ่ม

บ่าวหญิงแซ่ซุนคิดในใจ นี่หรือเจ้าสาวที่มาแต่งงานเสริมมงคล
เมื่อวาน ไม่พุดถึงเรื่องที่ถูกกระเบียบในจวนไม่อนุญาตให้ทำเช่นนี้
ในบรรดาบุตรสกุลใหญ่ทั้งหลายมีใครเข้าครัวด้วยตนเองบ้างแล้ว คิดแล้ว
ก็ดูหมิ่นอยู่ในใจ แต่มิได้ขัดขวาง รีบสั่งให้สาวใช้เตรียมเตากับเครื่องครัว
ให้ครบครัน แล้วยื่นชมความครึกครื้นอยู่ด้านข้าง

หลี่เมิ่งชี้ใคร่ครวญดูแล้วก็สั่งให้สาวใช้ในครัวนำใบหม่อนที่เก็บ
ในฤดูหนาว ดอกเบญจมาศ ซวนเปี้ยหมู่* ไปให้ถึงออกผา ล้างให้สะอาด
และบรรจุลงในถุงผ้าโปร่งสะอาด จากนั้นใส่ลงในโถดินเผา เติมน้ำสะอาด
ที่ตักมาจากบ่อ ต้มครึ่งชั่วยาม** และช้อนกากยาออก เติมหั้วเมล็ดคกลม
เข้าไปต้มให้สุก ใส่น้ำตาลกรวดเล็กน้อย แล้วสั่งให้คนตักขึ้นมาและ
หาเครื่องเคียงสื่ออย่าง ก่อนจะให้สาวใช้ยกตามมา ส่วนตนเองก็ให้หญิง
ประคองเดินกลับเรือน

ใจซึ่งจี้*** ซามนี้เทียบกับของชาติก่อนที่นางเคยทำจะมีให้ถึง

* ซวนเปี้ยหมู่ (Fritillaria cirrhosa) เป็นไม้ในวงศ์ลิลี่ กระจายอยู่แถบทิเบต อีวันหนาน และเสฉวนของจีน มีสรรพคุณเพิ่มความชุ่มชื้นให้ปอด ระบายอากาศ

** ชั่วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 2 ชั่วโมง

*** ใจซึ่งจี้ เป็นชื่อเรียกใจที่ประกอบด้วยใบหม่อน (ซึ่งเยี่ย) ดอกเบญจมาศ (จี้ฮวา) ซวนเปี้ยหมู่ และ
หั่วเมล็ดคกลม

เพิ่มขึ้นมาหนึ่งอย่าง หลี่เมิ่งซีเลือกทำโจ๊กซังจวี หนึ่งเพราะใบหม่อน และดอกเบญจมาศสามารถรักษาภาวะตับพร่องได้ ทั้งบำรุงโลหิตและ บำรุงสายตา เหมาะกับสภาพร่างกายของเซียวจวินตอนนี้พอดี สองเพราะ ต้องการเพิ่มใบให้ถึงเข้าไป ใบให้ถึงมีรสอ่อน แต่ใบหม่อนกับชวนเปี่ยหมู่ มีรสเข้มข้น ใช้กกลบกันได้พอดี ทั้งยังเพิ่มกลิ่นหอมอ่อนๆ ของดอกเบญจมาศ เข้าไป เซียวจวินจะต้องแยกแยะรสชาติของใบให้ถึงไม่ออกแน่ นางไม่กลัว ถ้าเซียวจวินจะจับได้ว่ามีรสชาติของใบให้ถึงสักครั้งสองครั้ง แต่หาก กินต่อเนื่องนานหนึ่งเดือน ถ้าเซียวจวินรู้เข้าจะต้องสงสัยแน่ หลี่เมิ่งซี เพิ่งแต่จะเข้ามาในคุกหასันหลังใหญ่แห่งนี้ จำเป็นต้องรอบคอบทุกอย่าง และคอยระมัดระวังตัวอยู่เสมอ เกรงว่าหากพลาดไปแม้เพียงก้าวเดียว จะถูกคุกหასันหลังใหญ่นี้กลืนกินเข้าไป ซาดิก่อนนางเห็นการแก่งแย่งชิงดี ของสตรีในคุกหასันหลังใหญ่ทางละครทีวีมา มาก ไม่คิดว่าวันหนึ่ง จะถึงคราวที่ตนเองต้องมาแสดงเองบ้าง

หลี่เมิ่งซีกลับถึงเรือน หงจู หงอวีกินอาหารเสร็จแล้ว ยามนี้ กำลังปรนนิบัติเซียวจวินอยู่ในห้อง

เซียวจวินเห็นหลี่เมิ่งซีเข้ามา ปรายตามองนางแวบหนึ่งและเอ่ยถาม เสียงเย็น "ตอนเช้าหายไปทำไม"

"เรียนคุณชายรอง ข้าภรรยาคิดว่าร่างกายของคุณชายรองยังอ่อนแอ จึงไปห้องครัวต้มโจ๊กซังจวีมาให้คุณชายรองเจ้าคะ" หลี่เมิ่งซีก้าวขึ้นไป ย่อกายตอบ

เซียวจวินกวาดตามองถาดอาหารที่สาวใช้ด้านหลังหงซึ่งยกเข้ามา

ใบหน้าพลันบึ้งตึง

"หลี่เมิ่งซี ในเมื่อเจ้าแต่งเข้าสู่กุลเดียวของพวกเราแล้วก็ต้อง จดจำฐานะของตนเองไว้เสมอ ทำตามกฎธรรมเนียมของสกุลเดียว เป็นถึง ประมุขหญิงในนาคตของสกุลสูงศักดิ์ จะลดตัวไปคลุกคลีกับข้ารับใช้ ได้อย่างไร ถึงเจ้าไม่อับอายก็อย่ามาทำให้ข้าต้องเสียหน้า!"

"คุณชายรองอย่าโกรธเลยเจ้าคะ ล้วนเป็นความผิดของบ่าว สะใภ้รองไม่รู้กฎธรรมเนียมสกุลเดียว บ่าวไม่อาจห้ามสะใภ้รอง ไม่ให้ไปห้องครัวใหญ่ได้ ขอคุณชายรองโปรดลงโทษด้วย" หงซึ่ง เห็นเซียวจวินบันดาลโทษสะใภ้รองเข้าลงทันที แล้วโขกศีรษะตึ๋งกัน

"บ่าวไม่ได้ปรนนิบัติสะใภ้รองให้ดี ขอคุณชายรองโปรดลงโทษด้วย" หงจู่ หงอวี๋คุกเข่าตามพลางมองหลี่เมิ่งซีอย่างขุ่นเคือง สะใภ้รองผู้นี้ จะสำรวมตัวหน่อยมิได้หรือไร เข้าบ้านมาวันแรกก็ทำให้คุณชายรองโกรธ เสียแล้ว หากเป็นแบบนี้ต่อไป วันหน้าจะใช้ชีวิตอย่างไร

สาวใช้รุ่นเล็กข้างหลังก็คุกเข่าตามไปด้วย

หลี่เมิ่งซีถึงได้ตระหนักว่าตนเองบุ่มบ่ามเกินไปเสียแล้ว ที่แท้ นี่เป็นกฎระเบียบของสกุลใหญ่ หากประมุขหญิงต้องการเอาใจสามี ด้วยการลงมือทำกับข้าวเอง ก็ได้แต่ทำอาหารอยู่ในห้องครัวเล็ก ในเรือนหลังของตน ไม่อนุญาตให้ไปที่ห้องครัวใหญ่ ข้ารับใช้ในห้องครัวใหญ่ มีฐานะต่ำต้อยเกินไป ทั้งผู้คนยังปะปนกันมากมาย ย่อมเสื่อมเสียเกียรติ ของประมุขหญิงของบ้าน

"คุณชายรอง เดิมทีข้าภรรยาไม่รู้ว่ามีกฎระเบียบเช่นนี้ หงซึ่ง เพียงทำตามคำสั่งของข้า คุณชายรองโปรดอย่าตำหนิหงซึ่งเลย

เป็นความผิดของข้าภรรยาเอง คุณชายรองโปรดลงโทษด้วย" หลี่เมิ่งซีก้าวขึ้นไปตอบอย่างนอบน้อม

เซียวจวินเหลือบมองหลี่เมิ่งซีแวบหนึ่งและออกคำสั่ง "ใครก็ได้หญิงซึ่งรู้จักระเบียบในคฤหาสน์ดี แต่กลับไม่รู้จักตักเตือนสะใภ้รองว่าอะไรควรทำอะไรไม่ควรทำ ลากตัวออกไป ตบปากสิบที!"

"คุณชายรองโปรดอย่าลงโทษหงซึ่งเลย ข้าภรรยาบังคับหงซึ่งเองเจ้าคะ" หลี่เมิ่งซีหน้าซีดเผือดทันใด แต่ยังมีดวงตวสุซุมขอร้องเซียวจวิน

"ลากตัวออกไป ตบปากสิบห้าที!"

"บ่าวขอร้องสะใภ้รองอย่าพูดอีกเลยเจ้าคะ ขอขอบคุณคุณชายรองที่ลงโทษ บ่าวจะไปรับโทษเดี๋ยวนี้เจ้าคะ"

หงซึ่งเห็นใบหน้าของเซียวจวินบึ้งตึงขึ้นทุกที นางเหลือบมองสะใภ้รองอย่างขุ่นเคือง โขกศีรษะตืดๆ กัน ก่อนจะถูกบ่าวหญิงสูงวัยลากตัวออกไป

"ตั้งสำรับเถอะ!" เซียวจวินกวาดตามองหงจู่ หงจู่ที่คุกเข่าอยู่กับพื้นแล้วพูดเสียงเย็น

หงจู่ หงอวีร์บลุกขึ้น ส่งสายตาให้สาวใช้รุ่นเล็กทั้งหลายออกไป ยกน้ำเข้ามา ก่อนจะชุบน้ำกับน้ำเซ็ดมือให้เซียวจวิน ยกโต๊ะมาหน้าเตียงจัดเรียงอาหาร และปรนนิบัติเซียวจวินกินจึก

เซียวจวินทำเหมือนตอนเช้าคือไม่ได้ให้หลี่เมิ่งซีปรนนิบัติ นางเพียงนั่งหน้าซีดขาวบนเก้าอี้อย่างสำรวม เหล่าสาวใช้ยิ่งระมัดระวัง เกรงว่าจะเกิดข้อผิดพลาดอะไรขึ้นแล้วทำให้คุณชายรองโมโหอีก ในห้องเงียบจนได้ยินเพียงเสียงขมตะเกียบกับเสียงกินจึกของคุณชายรอง

เวลานี้เอง สวาใช้ก็เข้ามารายงานว่าเหล่าไท่จวินสั่งให้หลิเม็งซีไปยกน้ำชาที่เรือนหลัก

หงจูรีบเข้ามาปรนนิบัติหลิเม็งซีแต่งตัว สวมสีแดงจัดอีกครั้ง ทิ้งหงอวีให้อยู่ปรนนิบัติเซียวจวิน จากนั้นประคองหลิเม็งซีออกจากประตู มีสาวใช้เตรียมถ้วยหลังเล็กเอาไว้แล้ว ก่อนที่คนกลุ่มหนึ่งจะมุ่งหน้าไปยังเรือนใช้วี่ของเหล่าไท่จวินอย่างเร่งรีบ

พอถึงเรือนพักของเหล่าไท่จวิน หลิเม็งซีก็ลงจากเกี้ยว นางให้หงจูประคองเข้าประตูชั้นใน สองฝั่งเป็นระเบียงโอบรอบ ตรงกลางเป็นโถงทางเดิน มีฉากบังลมไม้ประคูดลายหินอ่อนขนาดใหญ่ตั้งอยู่ เดินอ้อมฉากบังลมไปเป็นโถงใหญ่สามห้อง ด้านหลังโถงเป็นหมู่เรือนกลาง ตรงหน้าเป็นห้องเจ็ดห้อง ล้วนประกอบด้วยชื่อกานแกะสลักกับเสาวาดลวดลาย ตรงกลางเป็นแผ่นป้ายสีทอง บนแผ่นป้ายมีอักษรตัวใหญ่สามตัวเขียนว่า 'เรือนใช้วี่' สองฝั่งของห้องหลักล้วนมีห้องเล็ก ด้านข้างเป็นระเบียงทางเดินเชื่อมต่อกับเรือนปีกข้าง ทางทิศใต้ของเรือนปีกข้างก็มีห้องเล็กเช่นกัน

หลิเม็งซีเข้าไปในห้องหลัก เดินอ้อมฉากบังลมไม้หนานมู่ลายทอง* ลายต้นสนกับนกกระเรียนไป ก่อนจะเห็นเหล่าไท่จวิน นายท่านใหญ่ นายหญิงใหญ่ และคนอื่นๆ นั่งสง่างามอยู่ในห้องโถงแล้ว

หลิเม็งซีก้าวไปข้างหน้าช้าๆ แล้วคุกเข่าลงตรงหน้าเหล่าไท่จวิน โขกศีรชะสามครั้ง สวาใช้ซึ่งเตรียมน้ำชาไว้ก่อนแล้วถือถาดเข้ามา

* ไม้หนานมู่ลายทอง เป็นไม้หนานมู่ประเภทหนึ่งที่เนื้อไม้มีลวดลายเป็นประกายสีทองคล้ายผ้าแพรไหม มีมูลค่าสูงมาก หนานมู่เป็นไม้ยืนต้นที่สูงได้ถึง 30 เมตร เนื้อไม้มีกลิ่นหอมอ่อนๆ แข็งแรงทนทาน เหมาะในการทำเครื่องเรือน

หลี่เมิ่งซีโขกศีรษะของคุณและรับไว้ ส่งให้หงจู่ช่วยเก็บ จากนั้นจึงหันไปยกน้ำชาให้นายท่านใหญ่ และนายหญิงใหญ่ตามลำดับ

นายท่านใหญ่ นายหญิงใหญ่ก็อบรมนางเช่นกัน ไม่พินเรื่องกำชับว่าอย่าลืมนกฏธรรมเนียมของบรรพบุรุษ ต้องกตัญญูต่อเหล่าไท่จวิน พ่อแม่สามี เกื้อหนุนสามี และอบรมบุตร หลี่เมิ่งซีกล่าวขอบคุณตามลำดับ และรับของขวัญที่ใหญ่มอบให้ นายท่านใหญ่มอบปิ่นกับต่างหูให้คู่หนึ่ง และหยกประดับชิ้นหนึ่ง นายหญิงใหญ่มอบตำรา 'คำสอนสตรี' เล่มหนึ่งกับตำรา 'ข้อห้ามสตรี' อีกเล่มหนึ่ง ซึ่งหลี่เมิ่งซีล้วนรับไว้อย่างสำรวม

ยกน้ำชาให้เหล่าไท่จวิน นายท่านใหญ่ และนายหญิงใหญ่เสร็จแล้ว เหล่าไท่จวินก็สั่งให้บ่าวหญิงสูงวัยพาหลี่เมิ่งซีไปพักทายกับคนอื่น ๆ ในครอบครัว ที่แท่นายท่านใหญ่ผู้นี้มีนามว่าเซี่ยวเงิน เป็นประมุขสกุลเซี่ยวรุ่นที่ห้า มีหนึ่งภรรยาสามอนุ ภรรยาเอกคือชุยซื่อ อนุทั้งสามได้แก่ อี้ไท่* ใหญ่หวังซื่อ อี้ไ่รองจางซื่อ และอี้ไท่สามหลี่ซื่อ เซี่ยวเงินมีบุตรชายสามคนบุตรสาวสองคน บุตรสาวคนโตและบุตรชายคนรองเกิดจากนางชุยซื่อผู้เป็นภรรยาเอก บุตรชายคนโตเซี่ยวชิงเกิดจากอี้ไท่ใหญ่ ปีนี้อายุสิบสอง บุตรชายคนที่สามเซี่ยวอวินเกิดจากอี้ไ่รอง ปีนี้อายุสิบหก บุตรสาวคนรองเซี่ยวหวาเกิดจากอี้ไท่สาม ปีนี้อายุสิบเจ็ด แต่เป็นภรรยาของชืออู่ไ่บุตรคนรองที่เกิดจากอนุของสกุลใหญ่ชืออู่

บ่าวหญิงสูงวัยพาหลี่เมิ่งซีไปคารวะคุณชายใหญ่ สะใภ้ใหญ่จางซื่อ และคุณชายสาม จากนั้นอี้ไท่ทั้งสามที่อยู่ด้านหลังชุยซื่อจึงเข้ามาคารวะหลี่เมิ่งซีตามลำดับ ขณะที่หลี่เมิ่งซีก็คารวะตอบ

* อี้ไท่ มีความหมายเหมือนอี้เหนียง เป็นคำที่ใช้เรียกอนุภรรยา

กฎหมายดำฉีกกำหนดไว้ว่าบุรุษสามารถมีสามภรรยาได้นะ แต่มีเพียงภรรยาเอกเท่านั้นที่นับเป็นเจ้านายอย่างแท้จริง ภรรยาคนอื่น ๆ ล้วนเป็นเพียงบ่าว แม้จะเป็นถึงอู่ไท่ แต่ก็ต้องถือว่าหลี่เมิ่งซีเป็นเจ้านาย ยกน้ำชาเสร็จ เหล่าไท่จวินจึงสั่งให้คนประคองหลี่เมิ่งซีไปนั่งฝั่งขวามือ ของสระน้ำใหญ่ สาวใช้ก็ยกน้ำชามาให้หลี่เมิ่งซี

"ซีเออร์ ได้ยินว่าวันนี้เจ้าเข้าครัวต้มโจ๊กให้จวินเออร์ด้วยตนเองหรือ" เหล่าไท่จวินรอให้หลี่เมิ่งซีนั่งเรียบร้อยแล้วจึงคอยถามเสียงเย็น

หลี่เมิ่งซีตกใจ คฤหาสน์สกุลเซียวกว้างใหญ่ถึงเพียงนี้ เรื่องที่ตน เพิ่งทำไปกลับรู้อถึงหูเหล่าไท่จวินเสียแล้ว น้ำในคฤหาสน์สกุลเซียวหลังนี้ ลึกเพียงใดกันแน่

นางรีบคุกเข่าลงกับพื้น "หลานเพิ่งเข้ามาในคฤหาสน์สกุลเซียว จึงยังไม่ทราบกฎธรรมเนียมภายในคฤหาสน์ ใจคิดแต่เพียงว่า คุณชายรองป่วยมานานเพิ่งหายดี แต่ม้ามและกระเพาะยังอ่อนแออยู่ ขึ้นชื่อว่ายาย่อมมีพิษอยู่สามส่วน แทนที่จะใช้ยารักษา มิสู้ใช้อาหาร บำรุงร่างกาย ด้วยใจหวังแต่สุขภาพของคุณชายรอง ไม่คิดว่าจะเป็นการฝ่าฝืนกฎธรรมเนียม เหล่าไท่จวินโปรดลงโทษด้วยเจ้าค่ะ"

นายท่านใหญ่ได้ยินว่าพอหลี่เมิ่งซีเข้ามา อาการป่วยของบุตรชายก็ดีขึ้น หลี่เมิ่งซีจะต้องมีดวงหนุนจวินเออร์แน่ ในใจจึงยอมรับหลี่เมิ่งซีไปแล้ว ส่วนหนึ่ง วันนี้พบหลี่เมิ่งซีครั้งแรก เห็นท่าทางสุภาพสง่างามของนาง ยามยกน้ำชา บุคลิกสุขุมเยือกเย็น ไม่ประหม่าแม้แต่น้อย ทั้งยังวางตัว เหมาะสม กิริยาวางจาไม่หยาบคาย ไม่มีท่าทางเอาแต่ใจเหมือนที่ผู้คน เล่าลือกันแม้แต่น้อย ในใจเขาก็นึกชื่นชมขึ้นอีกสามส่วน ทั้งยังได้ยิน

นางบอกว่าใจคิดแต่จะบำรุงร่างกายให้บุตรชาย ความชื่นชอบในใจ จึงยิ่งเพิ่มขึ้น การไปห้องครัวใหญ่โดยพลการหาใช้เรื่องใหญ่อันใด เขาไม่ยอมกลงโทษหยาบที่แท้จริง แต่ก็เกรงว่ามารดาจะเคร่งครัดกับ หลานสะใภ้คนใหม่มากขึ้น หากลงโทษหยาบที่แท้จริงก็กลัวว่าจะทำให้นาง หมดใจได้ เขาจึงเป็นฝ่ายชิงพูดขึ้นก่อน

"เจ้ารู้เรื่องยาและอาหารได้อย่างไร"

"เรียนนายท่าน บิดาที่บ้านเดิมร่างกายอ่อนแอมานานปี มารดามักทำโจ๊กสมุนไพรให้บิดาอยู่บ่อยครั้ง ลูกจึงเรียนรู้มาตั้งแต่เด็กๆ การปรุงโจ๊กสมุนไพรต้องอาศัยความรู้ โดยเฉพาะต้องปรับตามสภาพอากาศของแต่ละช่วง เป็นต้นว่าหน้าร้อนอากาศร้อน ร่างกายถูกไอร้อนและร้อนในได้ง่าย เหมาะจะกินโจ๊กที่ช่วยระบายความร้อน ขับพิษ ดับกระหาย เช่น โจ๊กถั่วเขียว โจ๊กเม็ดบัว โจ๊กถั่วเขียวมีรสหวานฤทธิ์เย็นจัด มีสรรพคุณ ระบายความร้อน ขับพิษ บรรเทาพิษจากความร้อนได้ โจ๊กเม็ดบัวบำรุงม้าม ขับกระเพาะ บำรุงเลือดลม รักษาอาการท้องร่วง บรรเทาอาการนอนไม่หลับ ในช่วงหน้าร้อนได้เป็นอย่างดี

ฤดูใบไม้ร่วงอากาศแห้งต้องกินโจ๊กที่มีสรรพคุณเพิ่มความชุ่มชื้น อบอุ้มร่างกาย บำรุงปอด บำรุงเลือดลม เช่น โจ๊กเม็ดบัวช่วยให้สดชื่น เพิ่มสารอาหารแก่ร่างกาย โจ๊กถั่วแปบช่วยปรับสมดุลร่างกาย บำรุงอวัยวะภายใน โจ๊กหูเหา* ช่วยให้ผิวชุ่มชื้น ไม่แห้ง โจ๊กเมล็ดสนเพิ่มความชุ่มชื้นให้ปอด บำรุงลำไส้ โจ๊กรังนกบำรุงปอด ระวังอาการไอ

ฤดูหนาวอากาศหนาวเย็นต้องกินโจ๊กเนื้อแกะที่ช่วยบำรุงธาตุหยาง

* หูเหา หรือเหอเถา คือวอลนัท

ให้ความอบอุ่นและสกัดกั้นไอน้ำหนาว ตอนเช้าลูกได้ยินหมอบอกว่า คุณชายรองตัวกระเพาะอ่อนแอ ใจคิดว่าตอนนี้ฤดูร้อน ไฟในดับลูกใหม่ได้ง่าย จึงคิดถึงโจ๊กซึ่งจืดที่มารดาต้มในฤดูร้อนทุกปี ไบหม่อนรักษาอาการตัวพร่องได้ ดอกเบญจมาศบำรุงโลหิตและบำรุงสายตา ลูกยังเพิ่มขบวนการขับพร่องในโจ๊กด้วย สามารถเพิ่มความชุ่มชื้นแก่ปอดและระงับอาการไอ"

หลี่เมิ่งซี้คิดว่าอย่างไรนายท่านใหญ่ก็ไม่อาจไปสอบถามท่านแม่ในนามของนางได้อยู่แล้วว่าเรื่องต้มโจ๊กสมุนไพรนี้เป็นจริงหรือไม่ นางจึงถูเรื่องขึ้นมาส่งเดช แต่สีหน้ายังคงสงบนิ่งมั่นคง มองไม่เห็นความผิดปกติแม้แต่หน่อย

"จะทำโจ๊กสมุนไพรแค่บอกวิธีกับแม่คร่ำก็พอ ไม่จำเป็นต้องลงมือทำเอง" นายหญิงใหญ่พูดเสียงเย็น

"เรียนนายหญิง ขั้นตอนการทำโจ๊กสมุนไพรต้องอาศัยความพิถีพิถันอย่างมาก เพราะจะส่งผลถึงคุณภาพของโจ๊ก เช่นการเลือกข้าว ต้องเป็นข้าวเมล็ดกลม ข้าวหอมดีที่สุด ข้าวหนัก* ข้าวเบารองลงมา ทั้งยังต้องเลือกข้าวดีที่สดใหม่มีคุณภาพ ข้าวต้องไม่ขึ้นรา น้ำที่ใช้หุงต้องดูว่าสะอาดหรือไม่ อีกทั้งต้องเติมน้ำให้พอดีในคราวเดียว ห้ามเติมน้ำระหว่างต้ม รสชาติโจ๊กถึงจะออกมาดี การต้มโจ๊กต้องต้มจนยางข้าวและรสชาติออกมา แต่ต้องไม่ทำลายสารอาหารภายใน ไฟที่ใช้ถือเป็นเคล็ดลับสำคัญ ไฟที่ว่ารวมถึงไฟแรงไฟอ่อน ระยะเวลาที่ต้ม รวมถึงการใส่วัตถุดิบ

ไฟแรงไฟอ่อนแบ่งเป็นไฟเหวินเป็นไฟอ่อน ไฟอู่เป็นไฟแรง

* ข้าวหนัก หมายถึงข้าวที่มีอายุการเก็บเกี่ยวนาน ข้าวเบา หมายถึงข้าวที่มีอายุการเก็บเกี่ยวสั้น

ไฟเหวินอยู่เป็นไฟปานกลาง โจ๊กสมุนไพรมีระดับไฟที่ต่างกัน แม้แต่โจ๊กชนิดเดียวกันยังใช้ไฟที่ต่างกันในแต่ละช่วงของการต้ม ลำดับการใส่วัตถุดิบก็ไม่เหมือนกัน วัตถุดิบที่สุกยากลงหม้อก่อน ที่สุกง่ายลงหม้อทีหลัง ที่สูญเสียสารอาหารง่ายลงหม้อเป็นลำดับสุดท้าย โดยทั่วไปจะต้องต้มข้าวก่อน แล้วค่อยใส่สมุนไพรมือสุดท้ายจึงปรุงรส เรื่องเหล่านี้ล้วนไม่อาจอธิบายให้เข้าใจได้ในชั่วเวลาสั้นๆ ลูกคิดว่าร่างกายของคุณชายรongsสำคัญมาก ให้แม่ครัวต้มโจ๊กให้คุณชายรongsกินส่งเดช ลิ่นเปลี่ยนวัตถุดิบโดยเปล่าประโยชน์อาจเป็นเรื่องเล็ก แต่ส่งผลเสียต่อร่างกายคุณชายรongsเป็นเรื่องใหญ่ เช่นนั้นลูกจึงลงมือทำด้วยตนเองเจ้าคะ"

หลี่เมิ่งซีลอบคร่ำครวญกับตนเองในใจ ขอโทษด้วยนะคุณชายรongs เพื่อให้ร่างอันบอบบางของข้าไม่ต้องถูกลงโทษ จึงได้แต่เอาสุขภาพของท่านมาเป็นโล่กำบังแล้ว

"หลานสะใภ้คนดี ลำบากเจ้าแล้วที่ขบคิดอย่างรอบคอบเช่นนี้ เห็นแก่ที่เจ้าคำนึงถึงสุขภาพของคุณชายรongs ครั้งนี้ไม่ลงโทษแล้วกัน แต่ว่าครั้งหน้าห้ามเจ้าฝ่าฝืนกฎระเบียบอีก" เหล่าไท่จวินผงกศีรษะพูดไปหน้าแต่มียิ้ม

"หลานขอขอบคุณในความเมตตาของเหล่าไท่จวินเจ้าคะ วันหน้าจะจดจำกฎระเบียบของคุณชายรongs แต่หลานยังมีอีกเรื่องที่ยากขอหวังว่าเหล่าไท่จวินจะเมตตาด้วย" หลี่เมิ่งซีโขกศีรษะให้เหล่าไท่จวิน

"เรื่องอะไรหรือ"

"หลานอยากขออนุญาตใช้ห้องครัวเล็กในเรือนของคุณชายรongs ได้หรือไม่ ช่วงนี้ร่างกายของคุณชายรongsยังอ่อนแอมาก หลานอยากดูแล

อาหารการกินทั้งสามเวลาของคุณชายรองในแต่ละวันด้วยตนเองเจ้าค่ะ"

ถ้าไม่เข้าครัวแล้วจะถอนพิษให้เชียวจวินได้อย่างไร ตั้งหนึ่งเดือน
เชียวนะ ไม่ใช่แค่ครั้งสองครั้ง หลี่เมิ่งซี้กำลังพยายามไขว่คว้าโอกาส
ในการทำให้จิวสมุนไพรให้เชียวจวิน นี่เป็นจรรยาบรรณและคุณธรรม
ของคนเป็นหมอ แม้นั้นจะเป็นเรื่องในอดีตเมื่อชาติก่อนแล้ว แต่นางยังคง
ยึดมั่นในจรรยาบรรณอย่างยิ่ง

"ดีๆ! ถ้าปากเจ้าแล้วที่ทุ่เมตดูแลจวินเออร์อย่างเต็มที่ นับเป็น
บุญวาสนาของจวินเออร์!" เหล่าไท่จวินรีบปากพลางพยักหน้า หันไป
พูดกับนายหญิงใหญ่ "ลูกสะใภ้ นับแต่นี้ไปอาหารการกินของจวินเออร์
กับซีเออร์ให้ส่งตรงไปที่ห้องครัวเล็กในเรือนจวินเออร์เลย ส่งแม่ครัว
ฝีมือคล่องแคล่วไปอีกสองคนด้วย ดูว่าห้องครัวขาดเหลืออะไรและเพิ่มเติม
ให้ครบถ้วน"

"ลูกจะจัดการให้เดี๋ยวนี้เจ้าค่ะ" ซุยซื่อพูดพลางหันไปสั่งคนให้ออกไป
ถ่ายทอดคำสั่ง

"ซีเออร์ เจ้าลูกขึ้นเถอะ ถ้าปากเจ้าแล้ว"

"ขอบคุณเหล่าไท่จวินเจ้าค่ะ"

หลี่เมิ่งซี้รู้สึกว่สองขาของตนขาไปหมดแล้ว นางให้หญิงประจำคอง
ยืนขึ้น พอยืนขึ้นก็เห็นสีหน้าของจางอี่ไท่ที่ยืนอยู่หลังซุยซื่อ ดวงตาของ
จางอี่ไท่มีความร้ายกาจจวบขึ้นมา หลี่เมิ่งซี้ตกใจ ซุยซื่อไม่ชอบตน นางรู้สึก
ตั้งแต่แรกแล้ว แม้จะไม่รู้ว่าเพราะอะไร แต่เชียวจวินเป็นบุตรชายแท้ๆ
ของนาง พ่อแม่สามีไม่ชอบลูกสะใภ้ ในยุคปัจจุบันก็พบเห็นได้บ่อยครั้ง
ซึ่งหลี่เมิ่งซี้เข้าใจได้ แต่ตนกับจางอี่ไท่ไม่มีความเกี่ยวข้องกันแม้แต่น้อย

ตนไม่ได้แย่งสามีนางสักหน่อย ทั้งยังไม่ได้ขวางทางนางตรงที่ใด โยนางจึงเคียดแค้นตนเช่นนี้เล่า

แม้จะคิดเช่นนั้น แต่ใบหน้าของหลี่เมิ่งซียังคงสุขุม เพียงแต่หลังจากนี้ไปนางคงต้องระวังจางอู่เป็นพิเศษ หลังจากหงจูระครองตนนั่งลง หลี่เมิ่งซีจึงได้พบว่าได้ชุดสีแดงจัดนี้ล้วนเปี่ยมเหิงอจนแนบติดไปกับแผ่นหลังแล้ว

ความจริง หลี่เมิ่งซีไม่รู้ว่าชื่อเสียงของหลี่เมิ่งเพยพีสาวที่นางแต่งงานแทนนั้นจริงใดในหมู่ชาวบ้านร้านตลาด คนในคฤหาสน์สกุลเชื้อวงศ์ต่างรู้เรื่องที่ซุกซองใจหลีกเลียงการแต่งงาน หลี่เมิ่งซีทะลุมิติมาตอนที่เจ้าของร่างนี้ปฏิเสธการแต่งงานแทนพี่สาวและกำลังผูกคอตายบนชื่อ พอนางฟื้นขึ้นมาก็ถูกนายท่านสกุลหลี่กักบริเวณไว้ในเรือนหลัง ไม่ให้ติดต่อกับผู้ใด เรียนรู้ธรรมเนียมมารยาทกับหม่อมมัวเพื่อเตรียมออกเรือนเท่านั้น หลี่เมิ่งซีเองก็กลัวว่าฐานะที่แท้จริงของตนเองจะถูกเปิดเผยจึงยิ่งตั้งใจเห็นห่างกับคนสกุลหลี่ แม้แต่หลี่เมิ่งเพยนางก็ยังไม่เคยเจอด้วยซ้ำ ไหนเลยจะรู้ว่าอีกฝ่ายนิสัยใจคอเป็นเช่นไร

ฮือๆ ถ้าหลี่เมิ่งซีตัวจริงรู้เรื่องพวกนี้จะต้องเอาหัวโขกกำแพงเป็นแน่ สวรรค์! ท่านจะล้อเล่นแบบนี้ไม่ได้นะ เล่นแบบนี้ซ้ำอาจจะตายได้!

เหล่าไท่จวินสนทนาเรื่องทั่วไปกับนายท่านใหญ่ นายหญิงใหญ่ นายท่านใหญ่นั่งฟังขวามือของเหล่าไท่จวิน ถัดมาเป็นคุณชายใหญ่เขียวซิง คุณชายสามเขียววิน ตอนที่สายตาของหลี่เมิ่งซีกวาดมองคุณชายใหญ่นั้น ก็พบว่าเขากำลังมองนางอยู่ หลี่เมิ่งซีรู้สึกเหมือนกับเห็นแววเห็นใจสงสาร นางจึงรีบเลื่อนสายตาไปทางอื่น แต่กลับปะทะกับสายตาของคุณชายสาม

ที่เหมือนบ่อน้ำลึก นางตั้งสายตากลับมา รู้สึกว่าจางชื่อที่อยู่ข้างกาย
นั้นอย่างสง่างาม ไม่พูดไม่จา ในใจพลันคิดถึงแววร้ายภายในดวงตาของ
จางอี่ไท่ ลู่ๆ หลี่เมิ่งซีก็รู้สึกว่าคุณคนที่นั่งอยู่ในห้องนี้ นางมองไม่ออกเลย
สักคนเดียว สำหรับนางแล้ว ทุกคนเหมือนมีขนเขานับพันสายน้ำนับหมื่น
ขวางกั้นอยู่ มีเพียงนางที่ยืนอยู่อย่างโดดเดี่ยวลำพังกลางห้องโถง
กว้างใหญ่นี้ นอกจากความหนาวแล้วก็มีแต่ความหนาว

ใครกันแน่ที่ต้องการสังหารคุณชายรอน เป็นคนที่อยู่ในห้องนี้
หรือว่าเป็นคนอื่น ขณะที่หลี่เมิ่งซีกำลังขบคิด พลันได้ยินเสียงเหล่าไท่จวิน
บอกให้ตั้งสำหรับ

นางกำลังจะลุกขึ้นกลับได้ยินเหล่าไท่จวินบอกว่า "ซีเออร์ จวินเออร์
ยังไม่แข็งแรง เจ้าไม่ต้องอยู่ปรนนิบัติตอนกินอาหารกลางวันที่นี่แล้ว
ที่นี่มีแม่สามีกับพี่สะใภ้ของเจ้าอยู่ กลับไปดูแลจวินเออร์ให้ดีเถอะ
ตอนบ่ายให้อีเหนียงและบุตรสาวของจวินเออร์ไปยกน้ำชาคารวะเจ้า
เจ้าเองก็ควรพบพวกนางได้แล้ว"

หลี่เมิ่งซีรับคำ คารวะนายท่านใหญ่ นายหญิงใหญ่ ก่อนจะ
เดินนำหญิงกับบ่าวหญิงสูงวัยทั้งหลายออกไป

เมื่อกลับถึงเรือนของตนเอง หลี่เมิ่งซีก็พบว่าเซียวจวินไม่อยู่ สาวใช้
บอกว่าคุณชายรอนกินอาหารเสร็จก็รู้สึกกระปรี้กระเปร่า จึงให้หงอวี
ประคองไปเดินเล่นในสวนดอกไม้

หลี่เมิ่งซีถือโอกาสนี้ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า สั่งคนยกสำรับเข้ามา
นางกินลวกๆ เพียงไม่กี่คำและสั่งให้คนนำไปเก็บยังห้องครัวเล็ก

เหนื่อยจัง! หลีเม็งซึ่งรู้สึกว่าการตลอดช่วงเช้า นางเหมือนล้าที่หมุนไม่ได้หยุด
อยากเอนกายบนเตียงหลับสักงีบเหลือเกิน แต่พอคิดว่าไม่รู้จะเขี้ยวจวิน
จะกลับมาเมื่อไร นางจึงหลับตาพักผ่อนบนตั่งนุ่มแทน

ท่ามกลางความสะลึมสะลือ หลีเม็งซึ่งก็ได้ยินเสียงฝีเท้าและ
เสียงหงอวีลอยมา "คุณชายรองข้าหน้อยเจ้าคะ"

เขี้ยวจวินกลับมาแล้ว! หลีเม็งซึ่งรีบลุกขึ้น เดินไปที่ประตู
หงอวีเล็กม่านประคองเขี้ยวจวินเข้ามาแล้ว

"คุณชายรองกลับมาแล้วหรือ รู้สึกเป็นอย่างไรบ้างเจ้าคะ" หลีเม็งซึ่ง
ย่อกาย ก้าวขึ้นไปยื่นมือหมายจะประคองเขา

เขี้ยวจวินกลับเดินอ้อมนางมานั่งลงบนขอบเตียง "ดีขึ้นมากแล้ว
ไปพบเหล่าไท่จวิน นายท่านใหญ่มาแล้วหรือ"

"พบแล้วเจ้าคะ เหล่าไท่จวินมอบกำไลหยกมันแพะสี่ขาคู่หนึ่งกับ
ปิ่นเงินประดับทองขดพันฝังอัญมณีอันหนึ่งให้ข้าภรรยา นายท่านใหญ่
กับนายหญิงใหญ่ก็มอบของขวัญให้ด้วย" หลีเม็งซึ่งพยายามชวนคุย

"รู้แล้ว เจ้าเก็บรักษาไว้เองเถอะ" เขี้ยวจวินหยิบหนังสือตรงหัวเตียง
ขึ้นมาพาดพิง เหล่าสาวใช้ถอยออกไปหมดแล้ว

จู่ๆ หลีเม็งซึ่งก็ไม่ว่าควรพูดอะไรดี บรรยากาศเงียบงัน ช่วงขณะหนึ่ง
ที่ไม่รู้จะวางมือไม่ว่างตรงไหนดี นางได้แต่นั่งอยู่บนเก้าอี้อย่างสำรวจ
ในห้องเงียบจนได้ยินเสียงลมหายใจของทั้งสองคน

"คือ...คือว่า เหล่าไท่จวินสั่งให้ข้าภรรยาพบอี่เหนียงทั้งสี่และ
บุตรสาวทั้งหลายของท่านบ่าววันนี้"

เหมือนผ่านไปนานนับร้อยปี หลีเม็งซึ่งทำลายความเงียบลง

ด้วยความอึดอัด นางคิดว่าถึงอย่างไรเซียวจวินก็เป็นสามีของตน ดูท่าทางตอนนี้เขายังดูสดชื่นดี หากเขาไปพบอี่เหนียงกับตน ตนย่อมพอมือที่พึ่งพาอยู่บ้าง ภรรยาเอกเข้าบ้าน ยามที่อี่เหนียงยกน้ำชาคารวะหากมีสามีอยู่เป็นเพื่อน จะได้เป็นการเพิ่มความน่าเกรงขามให้กับภรรยาเอกด้วย วันหน้าจะได้ไม่ถูกอี่เหนียงรังแก เซียวจวินร่างกายไม่แข็งแรง เหล่าไท่จวินสั่งแล้วว่าไม่ต้องไปเป็นเพื่อนนาง แต่หลี่เมิ่งซื่ออยากให้เขาไปด้วย นางอยากหาที่พึ่งสักเล็กน้อย...แค่เล็กน้อยเท่านั้น นางถึงได้พูดเช่นนี้

"ข้ารู้แล้ว สั่งให้อี่เหนียงกับแม่ นางจากเรือนต่างๆ มาแล้ว เจ้าก็ไปเองเถอะ!" เซียวจวินอ่านหนังสือพลางตอบ

หลี่เมิ่งซื่ออยากเห็นเหลือเกินว่าเขาอ่านหนังสืออันใดอยู่ น่าดึงดูดถึงเพียงนี้เซียวหรือ ดึงดูคจนเขาเอาแต่จ้องหนังสือ จ้องแล้วจ้องอีก โดยไม่แม้แต่จะพลิกหน้าด้วยซ้ำ

"เอ่อ คือ...ของขวัญที่จะมอบให้อี่เหนียงทั้งสี่กับแม่ นางน้อยทั้งหลายเตรียมไว้หรือยังเจ้าคะ" หลี่เมิ่งซื่อถามอีก

เซียวจวินเงยหน้าขึ้นมาในที่สุด มองนางเหมือนจะพูดว่า
นี่มิใช่เรื่องที่เจ้าควรจัดเตรียมหรือ

"คือว่า...ข้าภรรยาเพิ่งเข้ามา ไม่ทราบความชื่นชอบของอี่เหนียงและแม่ นางน้อยทั้งหลาย" หลี่เมิ่งซื่อก้มหน้ามองมือตนเองขณะพูด

"เจ้าไปถามหงจู หงอวีเถอะ" เซียวจวินพูดจบก็ก้มหน้าจ้องหนังสือหน้านั้นอีกครั้ง

หลี่เมิ่งซื่อเยยหน้าจับจ้องเซียวจวินที่เขาแต่ก้มหน้าอ่านหนังสือ เห็นที่หนังสือหน้านั้นจะปักดอกไม้ไว้จริงๆ ทั้งเป็นไปได้อาจจะเป็น

สาวงาม ไม่น่าอาจเป็นภพวังสันต์* ก็ได้ หากไม่แล้วเหตุใดคุณชายรอง ถึงจ้องเท่าไรก็ไม่รู้สึกพอแล้ว หลีเมิ่งซิปนอนอยู่ในใจอย่างร้ายกาจ

นางต้องการให้เขาเป็นที่พึงพิง แต่กลับพบว่าเขาไม่ใช่อ่าวที่นาง จะหยุดเรือได้ เมื่อตระหนักในความจริงข้อนี้แล้ว ในที่สุดนางก็ลุกขึ้นยืน "เช่นนั้นข้าภรรยาขอตัวก่อน"

"อืม"

หลีเมิ่งซิปยึดตัวขึ้น นางยึดดอกและก้าวเดินออกไปช้าๆ

เชียวจวินเงยหน้าขึ้นในที่สุด ดวงตาแฝงแววขบคิดขณะจ้องมอง แผ่นหลังของนางเงียบๆ

หลีเมิ่งซิปมาถึงห้องโถงหลักแล้วก็สั่งให้คนตามหงจู หงอวีเข้ามา "พวกเจ้าได้เตรียมของขวัญสำหรับอี่เหนียงและแม่สาวน้อยทั้งหลายไว้ หรือไม่"

"เรียนสะใภ้รอง นายหญิงสั่งไว้ก่อนหน้าแล้วเจ้าคะ" หงจูโบกมือ ให้สาวใช้ออกไปพลาจตอบ ทั้งยังแนะนำอี่เหนียงแต่ละคนของเชียวจวิน ให้หลีเมิ่งซิปฟัง

"ก่อนสะใภ้รองจะแต่งเข้ามา คุณชายรองรับอี่เหนียงมาทั้งหมดสี่คน อี่เหนียงใหญ่ชื่อหวังลี่จวิน ปีนี้อายุยี่สิบสอง แต่งเข้ามาตอนคุณชายรอง อายุสิบสี่ ให้กำเนิดบุตรสาวสองคน คุณหนูใหญ่เชียวซุนปีนี้อายุห้าขวบ คุณหนูสามเชียวเฟิงปีนี้อายุสามขวบ

อี่เหนียงรองแซ่เฉิน ชื่อเฉินฟาง ปีนี้อายุสิบเก้า สามปีก่อน

* ภาพวังสันต์ เป็นหนึ่งในตำรากรมสูตรของจีนโบราณ คำว่าวังสันต์หมายถึงฤดูใบไม้ผลิ มักนิยม ใช้เปรียบเปรยถึงเรื่องความรักและหนุ่มสาว

มีบุตรชายคนหนึ่ง เหล่าไท่จวินตีใจจนยิ้มไม่หุบ คฤหาสน์สกุลเซียว
จัดงานฉลอง เงินอีเหนียงเป็นที่โปรดปรานอยู่ช่วงหนึ่ง คุณชายรอง
กลับคฤหาสน์ที่ไรก็จะตรงไปที่เรือนของเงินอีเหนียง แต่เรื่องดีคงอยู่ได้ไม่นาน
เด็กเสียชีวิตไปเมื่อตอนสองขวบ เงินอีเหนียงคงได้รับความสะเทือนใจเกินไป
จึงคลุ้มคลั่งอยู่ช่วงหนึ่ง เห็นเด็กที่ไหนก็บอกว่าเป็นลูกชายของตน
นับแต่นั้นมา นางก็ไม่เป็นที่ขึ้นชอบอีก หนึ่งปีมานี้คุณชายรองแทบไม่เคย
ย่างกรายเข้าไปในเรือนของนางเลย

อีเหนียงสามชื่อจางเยี่ยน ปีนี้อายุสิบแปด เป็นมารดาบังเกิดเกล้า
ของคุณหนูรอง คุณหนูรองชื่อเซียวผิง ปีนี้อายุสี่ขวบ

อีเหนียงสี่ชื่อหลี่ซุนชิว ปีนี้อายุสิบห้า เพิ่งแต่งเข้ามาได้สองปี
หลี่อีเหนียงช่างอดอดอันเป็นที่สุด ทั้งยังมีเสน่ห์เข้ายวน ตอนนี้เป็น
คนโปรดของคุณชายรอง..."

หลี่เมิ่งชี่กำลังฟังหงจูเล่า สาวใช้ก็เข้ามารายงานว่าอีเหนียงทั้งหลาย
มารออยู่ข้างนอกแล้ว หลี่เมิ่งชี่สั่งให้เข้ามา เพียงครู่เดียวอีเหนียงทั้งสี่
ก็เดินนวยนาดเข้ามา แต่ละคนมีสาวใช้สองคนคอยประคอง

3

หลีเม็งซีพิจารณาอีเหนียงทั้งสี่ที่เข้ามา อีเหนียงใหญ่สวมชุดสีน้ำเงิน
รูปร่างค่อนข้างท้วม ดูอ่อนโยนและเป็นคนเงียบ เห็นหลีเม็งซีมองมา
ก็รีบก้มหน้า อีเหนียงรองสวมชุดสีฟ้าอมเขียว ร่างสูงโปร่ง มีทรวดทรงองค์เอด
ก้มหน้าตลอดเวลา ให้ความรู้สึกแข็งที่ออยู่บ้าง อีเหนียงสามสวมชุดสีเขียว
ใบหน้ารูปไข่ ตาโตมีชีวิตชีวาคุณั้นดูน่ารักเป็นพิเศษ *เขี้ยวจวินคงจะชอบ
ดวงตาคู่นี้กระมัง* หลีเม็งซีคิด ดวงตาจับจ้องอีเหนียงสาม ทว่าอีกฝ่ายกลับ
ไม่หลบ ทั้งยังจ้องกลับมาอย่างเปิดเผย

หลีเม็งซีสีหน้าไม่เปลี่ยน แล้วเลื่อนสายตาไปยังอีเหนียงสี่ต่อ
อีเหนียงสี่สวมชุดสีชมพู เครื่องประดับบนศีรษะทอประกายระยับวับวาว
ไหล่บางเอดคอด ใบหน้ารูปเมลิ็ดแดง ดวงตาเปล่งประกาย ดูมีเสน่ห์เข้ายวน
ไปอีกแบบ ราวกับนางจิ้งจอกกลับชาติมาเกิดก็ไม่ปาน หลีเม็งซีมองนาง
ส่วนนางก็จ้องตาหลีเม็งซีกลับเช่นกัน ในดวงตายังแฝงแววดูแคลนอยู่ด้วย

อนุถือนี่เป็นข่าว บ่าวไม่อาจจ้องตากับเจ้านายตรงๆ ได้ การกระทำของอีเหนียงสามกับอีเหนียงสี่กล่าวได้ว่าเสียมารยาทมาก ทว่าสีหน้าของหลี่เมิ่งซี้ยังคงสุขุมเยือกเย็น พยักหน้ากับหงจุนิตๆ หงจู่ก็รับเบาะรองใบหนึ่งจากมือสาวใช้มาปูลงบนพื้น

อีเหนียงใหญ่ก้าวออกมาก่อน คุณเขาลงบนเบาะรอง ไชกศีระชะให้หลี่เมิ่งซี้สามที่ ใช้น้ำชาจากมือสาวใช้และยกขึ้นสูงเหนือศีรษะ "อนุคารวะสะไ้กรอง ขอให้สะไ้กรองมีความสุขสมบุญเจ้าค่ะ"

หลี่เมิ่งซี้รับน้ำชามา เปิดฝาและดื่มอีกหนึ่ง ก่อนจะวางลงบนโต๊ะอย่างแผ่วเบา เอ่ยสั่งสอนให้อีกฝ่ายรักษากฎธรรมเนียมอย่างเคร่งครัดปรนนิบัติคุณชายรองให้ดี เลียนแบบคำพูดของนายท่านใหญ่ นายหญิงใหญ่เมื่อเข้ามาทักประการ หลี่เมิ่งซี้ลอบเลื้อมใสในความหัวไวของตนเอง สามารถขโมยลิขสิทธิ์ได้โดยไม่ต้องใช้เครื่องมือใดๆ แล้วให้หงจุมอบของขวัญที่เตรียมไว้ออกไป ก่อนจะไปบอกมือให้อีเหนียงใหญ่ลุกขึ้นและถอยไปด้านหลัง

อีเหนียงรอง อีเหนียงสามยกน้ำชาตามลำดับ หลี่เมิ่งซี้รับมาดื่มทั้งหมด และมอบของขวัญให้ อีเหนียงสี่ก้าวออกมาคุกเข่าเป็นคนสุดท้าย ไชกศีระชะสามที่ ใช้น้ำชาจากมือสาวใช้และยื่นไปตรงหน้าหลี่เมิ่งซี้ทันที

"อนุคารวะสะไ้กรอง ขอให้สะไ้กรองมีความสุขสมบุญเจ้าค่ะ"

ตั้งแต่อีเหนียงสี่แต่งเข้ามา ก็เป็นที่รักใคร่ของคุณชายรองมาก อีเหนียงทั้งสามแม้จะแต่งเข้ามาก่อน แต่อาศัยว่าคุณชายรองตามใจตน จึงกลั่นแกล้งอีเหนียงทั้งสามทั้งต่อหน้าและลับหลังไม่น้อย อีเหนียงทั้งสามได้แต่โกรธทว่าไม่กล้าปริปาก นานวันเข้า สตรีในเรือนคุณชายรองนางจึงนับว่าใหญ่ที่สุด วันนี้มีสะไ้กรองเข้ามาใหม่ นางจะยอมตกเป็น

เบื้องล่างของผู้อื่นได้อย่างไร อีกทั้งปกติได้ยินคุณชายรอนบ่นไม่น้อยว่าไม่ชอบการแต่งงานครั้งนี้ ทั้งรังเกียจสะใภ้รอนผู้นี้ ดังนั้นในใจนางจึงคิดว่า หลีเมิ่งซี่ผู้นี้ไม่คู่ควรที่จะได้ตำแหน่งภรรยาเอก

แต่ถึงอย่างไรหลีเมิ่งซี่ก็เป็นภรรยาที่นั่งเกี่ยวแปดคนหาม ถูกหามผ่านประตูหลักเข้ามา สกุลเชื้อเป็นสกุลสูงศักดิ์ เครื่องครัดกับกฎธรรมเนียมอนุตต่อให้ได้รับความรักใคร่เพียงใดก็ไม่อาจฝ่าฝืนกฎธรรมเนียม นางยังคงต้องแทนตัวกับภรรยาเอกว่า 'อนุ' หาไม่แล้วคนที่จะถูกไล่ออกจากบ้านก็คือนาง ในยุคโบราณ อนุก็เหมือนเป็นเพียงสิ่งของชิ้นหนึ่ง

หลีอี่เหนียงคิดว่าสะใภ้รอนผู้นี้ไม่คู่ควรที่นางจะคุกเข่าและโขกศีรษะให้ แต่นางก็ยังต้องคุกเข่า ต้องโขกศีรษะ ต้องคารวะอีกฝ่ายนี่เป็นจุดที่ทำให้หลีอี่เหนียงสี่ซุนเคืองไม่พอใจ นางเป็นดั่งดวงใจของคุณชายรอน สะใภ้รอนเพิ่งแต่งเข้ามา เพื่อให้ได้รับความชื่นชอบจากคุณชายรอนแล้ว สะใภ้รอนจะกล้าแตะต้องคนโปรดของคุณชายรอนเช่นนางได้อย่างไร ด้วยเหตุนี้หลีอี่เหนียงจึงต้องการวางอำนาจกับสะใภ้รอนผู้นี้

ยกน้ำชาอยู่นาน พบว่าสะใภ้รอนไม่ยอมรับเสียที เงยหน้าขึ้นมองก็พบว่าสะใภ้รอนนั่งสง่างามอยู่บนเก้าอี้ มือถือชาถ้วยหนึ่ง เป่าแล้วเป่าอีก รวากับน้ำชาถ้วยนั้นร้อนเป็นพิเศษ ไม่อาจเป่าให้เย็นลงได้ในเวลาสั้นๆ แต่สะใภ้รอนมีความอดทน ต้องรอจนกว่าน้ำชาจะเย็นถึงค่อยดื่ม

อี่เหนียงสี่โมเหเหลือกิน อยากเขี่ยน้ำชาทิ้งและสะบัดหน้าจากไป แต่นางไม่กล้า แต่งเข้ามาสองปี นางรู้ว่าเหล่าไท่จวินให้ความสำคัญกับกฎธรรมเนียมเพียงใด

ไม่นานมือที่ยกอยู่ก็เริ่มเมื่อย ในห้องเจียบกระทั่งได้ยินเสียงเข็มตก

นางพลันรู้สึกถึงความกดดันรอบด้านที่มากขึ้นทุกที ความน่าเกรงขามที่มองไม่เห็นแผ่ออกมาจากคนตัวเล็กที่นั่งอยู่ตรงตำแหน่งประธานนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ว่าอย่างไรหลี่อี่เหนียงก็ต้านทานไม่อยู่ ฝ่ามือค่อยๆ มีเหงื่อซึม หน้าผากมีเหงื่อเย็นผุดออกมา สูดทำยนางจึงกัดฟันซุสองมือขึ้นสูงเหนือศีรษะ "อนุคารวะสะใภ้รอง ขอให้สะใภ้รองมีความสุขสมบูรณ์เจ้าค่ะ"

หลี่เมิ่งซี้จึงได้จับน้ำชาที่เป่าจนเย็น วางถ้วยชาลงช้าๆ และยื่นมือไปปรับน้ำชาจากอี่เหนียงสี่ ทว่านางไม่ได้ดื่ม เพียงวางลงบนโต๊ะ

"อนุก็คืออนุ ไม่ว่าจะเวลาใดก็อย่าได้ลืมฐานะของตนเอง เคารพและกตัญญูเหล่าไท่จวิน นายท่านใหญ่ นายหญิงใหญ่ ปรรณิบัติคุณชายรอง และสะใภ้รองเป็นหน้าที่ของอนุ หากฝ่าฝืนธรรมเนียม อย่าหาว่าคุณชายกับข้าไม่ละเว่นเจ้า ได้ยินหรือไม่ หืม?"

เสียงที่พูดแม้ไม่ดัง แต่เนิบช้าเป็นพิเศษ แต่ละถ้อยคำล้วนลอยเข้าหู อี่เหนียงสี่อย่างชัดเจน กระแทกกลางกลางใจนาง โดยเฉพาะคำพูดสุดท้ายที่หลี่เมิ่งซี้ลากเสียงยาวเป็นพิเศษ ทำเอาอี่เหนียงสี่อดสั่นสะท้านไม่ได้

"ขอบคุณสะใภ้รองที่สั่งสอน อนุจะจดจำไว้ในใจให้แม่นเจ้าค่ะ" อี่เหนียงสี่โยกศีรษะอย่างน้อย

หลี่อี่เหนียงจะจดจำอะไรได้บ้างนั้น หลี่เมิ่งซี้ไม่สนใจแต่อย่างใด บทเรียนเล็กน้อยแค่นี้ไม่ทำให้นางยอมแพ้อยู่แล้ว แต่หลี่เมิ่งซี้ตัดสินใจว่า ในเมื่อแต่งเข้ามาแล้วก็ต้องแก้ปัญหาไปที่ละปัญหา คิดจะมีชีวิตอยู่ต่อไปให้ดีกว่าต้องไม่ทำให้ตนเองลำบากเกินไป ประธานเหมาผู้นำที่ยิ่งใหญ่เคยกล่าวไว้ มีเซ่หรือ 'รบกับฟ้า มีความสุข รบกับดิน มีความสุข รบกับคน ยิ่งมีความสุข'

ถึงอย่างไรหมีเม็งซีก็เชื่อมั่นในหลักการข้อหนึ่งของการต่อสู้...
สหายเจ้าตายเสียเถอะ ข้าไม่ยอมตายหรอก!

ให้หมีจุ่มอบของขวัญที่เตรียมไว้ออกไป ก่อนจะไปบอกมือให้นางลุกขึ้น
และถอยหลบไปด้านข้าง

หมีเม็งซีเหลือบมองอีเหนียงที่ยืนอยู่สองฝั่ง ก่อนจะหันไปสั่งหญิง
"พาแม่นางน้อยทั้งหลายเข้ามาเถอะ!"

ผ่านไปครู่หนึ่ง หม่อมหลวงหลายคนก็พาเด็กหญิงหน้าตาน่ารักสามคน
เข้ามา คนโตอายุราวห้าหกขวบ คนเล็กที่สุดยังดูอายุน้อยอยู่เลย
หม่อมหลวงทั้งหลายแนะนำเสร็จแล้ว เด็กหญิงทั้งสามคนก็เข้ามาโขกศีรษะ
ให้หมีเม็งซีตามลำดับ เจกเช่นคารวะมารดา

หมีเม็งซีสั่งให้ยกเก้าอี้ สาวใช้เตรียมเก้าอี้ไว้ก่อนแล้ว หม่อมหลวงจึงอุ้ม
แม่นางน้อยทั้งหลายนั่งบนเก้าอี้ รอจนเหล่าแม่นางน้อยนั่งเรียบร้อยแล้ว
หมีเม็งซีจึงเริ่มถามถึงชีวิตประจำวันของพวกนาง สนทนากับพวกแม่นางน้อย
ในเรื่องต่างๆ ไป

ระบบของตำฉีเป็นเช่นนี้ ออนุภรรยาคือบ่าว แม่ตนจะเป็น
คนให้กำเนิดบุตรสาว แต่บุตรสาวก็ได้แต่เรียกพวกนางว่าอีเหนียง
ยามอยู่ต่อหน้าบุตรสาวต้องแทนตัวว่าบ่าว บุตรสาวเป็นเจ้านาย
บุตรจะรับภรรยาเอกเป็นมารดาได้เท่านั้น บุตรได้นั่ง ในขณะที่พวกนาง
กลับต้องยืน

อีเหนียงทั้งสี่ที่ยืนอยู่ด้านข้างมิโหเหลือเกิน ในใจลอบด่าหมีเม็งซี
ท่านั่งอยู่ไม่เมื่อยเอว แต่พวกเรายืนอยู่นะ

ก่อนที่เม็งซีจะแต่งเข้าสกุลเซียว เรือนแห่งนี้ไม่เคยมีนายหญิงมาก่อน

เชี่ยวชาญตัวเองก็ตามใจพวกนาง เว้นแต่ยามอยู่ต่อหน้าเหล่าไท่จวิน นายหญิงใหญ่ และคนอื่นๆ ที่จะเคร่งเรื่องธรรมเนียม ลับหลังไหนเลย จะยึดถือธรรมเนียมมากมายเช่นนี้ พวกนางหรือจะเคยยืนนานเพียงนี้ ยิ่งเมื่ออยู่ต่อหน้าบุตรสาวตนเองด้วยแล้ว ทั้งต้องมาฟังหลี่เมิ่งซีพูดคุยกับแม่นางน้อยทั้งหลายไม่จบไม่สิ้น แต่ละคนจึงมีสีหน้าไม่น่าดู ทว่าประมุขหญิงพบบุตรสาวเป็นครั้งแรก ห่วงใยชีวิตความเป็นอยู่ของบุตรสาว ก็เป็นเรื่องปกติ เมื่อพวกนางมีโอกาสจับผิดอะไรได้จึงได้แต่อดทน

หลี่เมิ่งซีต้องการผลลัพธ์เช่นนี้ ท่าทางดูแคลนของอีเหินยingsั่งตีตอนเข้ามาเมื่อครูนี หลี่เมิ่งซีล้วนเห็นทั้งหมด เพราะอย่างนั้นวันนี้ นางจะต้องทำให้พวกนางจดจำฐานะของตนเอง จดจำกฎธรรมเนียมของคฤหาสน์สกุลเซียวให้ได้ หลี่เมิ่งซีรู้ว่าเซียวจวินไม่มีทางรักใคร่ นางไม่มีทางช่วยเหลือนาง อาศัยความรักจากเซียวจวิน นางไม่มีทางเอาชนะอนุเหล่านี้ได้อยู่แล้ว จึงได้แต่อาศัยเหล่าไท่จวิน อาศัยกฎธรรมเนียมของคฤหาสน์สกุลเซียวกดขี่พวกนางไว้ หากไม่แล้วตนเองจะต้องถูกพวกนางกินจนไม่เหลือแม้แต่ซากแน่

ครั้นเห็นอีเหินยingsั่งตีถูกสั่งสอนจนล่ำรวมลงไปบ้างแล้ว หลี่เมิ่งซีจึงบอกว่า "แม่นางน้อยทั้งหลายเหนื่อยแล้ว กลับไปพักผ่อนเถอะ" ทั้งยังกำชับให้หม่อมมั่วคอยดูแลให้ดี แม่นางน้อยทั้งหลายจึงได้ขอตัว

"อีเหินยingsั่งตีทั้งหลายก็คงเหนื่อยแล้ว วันนี้ไม่ต้องอยู่ปรนนิบัติที่นี้ ตอนอาหารค่ำแล้ว ไปคารวะคุณชายรองและกลับไปเถอะ!"

อีเหินยingsั่งตีคารวะนางและเดินตามกันออกจากห้องโถง เข้าไปในห้องด้านใน ใจก็คิดว่า สะใภ้รองผู้นี้อยู่ด้วยไม่ง่ายเลยจริงๆ ทั้งยัง

คิดถึงคำพูดเมื่อครู่หนึ่งของสะใภ้รอง 'วันนี้ไม่ต้องอยู่ปรนนิบัติที่นี้ตอนอาหารค่ำแล้ว' ความนัยที่แฝงมาด้วยก็คือต่อไปนี่การมาปรนนิบัติเจ้านายผู้นี้วันละสามเวลาเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้

หลี่เมิ่งซีเห็นอี่เหนียงทั้งสี่เข้าไปในห้องด้านในก็ไม่อยากกลับไปอีก เอนหลังฟังแก้อั๊กพักผ่อนครู่หนึ่ง พลันนึกถึงเรื่องห้องครัวเล็กขึ้นมาได้ นางจึงเรียกหงจูเข้ามาสอบถาม

"เรียนสะใภ้รอง นายหญิงใหญ่ส่งคนมาจับได้แล้วเจ้าคะ ทั้งยังส่งแม่ครัวสองคน สาวใช้ปิดกวาดสี่คนมาให้ด้วย คืนนี้ห้องครัวเล็กก็สามารถใช้งานได้แล้ว"

หลี่เมิ่งซีขบคิดดูแล้ว ตอนนี้ร่างกายของเซียวจวินอ่อนแอ อาหารเย็นยังต้องกินโจ๊กเป็นหลัก โจ๊กถ้วยเดียวดับหมีมีสรรพคุณบำรุงตับบำรุงเลือด ขับความร้อนบำรุงสายตา นางยังสามารถทำขนมให้เซียวจวินได้ คิดถึงขนมที่เคยทำเมื่อชาติก่อนและเลือกสองชนิดที่ค่อนข้างอ่อนนุ่มออกมา คิดจะเขียนวัตฤติบออกมาเพื่อให้หงจูนำไปเบิกที่ห้องครัวใหญ่ จึงสั่งให้คนนำพุ่กัน กระจดาษ หมึก และจานฝนมา แต่เมื่อหลี่เมิ่งซีหยิบพุ่กันขึ้นมา พินิจดูซ้ายขวาแล้วถึงค่อยพบว่าตนเองใช้พุ่กันไม่เป็น อักษรตัวเต็มยิ่งเขียนไม่ได้ ทำให้ตอกเตอร์สาขาการแพทย์เมื่อชาติก่อนลำบากใจโดยแท้

"สะใภ้รอง พู่กันมีปัญหาอะไรหรือเจ้าคะ" หงจูฝนหมึกเสร็จจมองสะใภ้รองที่มีมือถือพุ่กันพลิกดูไปมา แต่ไม่เขียนสักที นางจึงคิดว่ามีอะไรผิดปกติ

"ข้าพุด เจ้าเขียน" หลี่เมิ่งซีส่งพุ่กันให้หงจูและเอ่ยอย่างสุ่ม

"เจ้าคะ" หงจู้รับพู่กันมาทางกระดาดชออก ฟังหลี่เหมิงซีพูดและ
ตวัดพู่กันไปมา สะใภ้รองผู้นี้ช่างน่าเกรงขาม ได้ยินว่าราชโองการของ
ฮ่องเต้ก็เป็นฮ่องเต้เอย่ปาก ชั้นที่จับพู่กัน สะใภ้รองช่างมีลักษณะของ
สตรีสกุลสูงศักดิ์จริงๆ หงจู้คิด

น่าอายเหลือเกิน! โชคดีที่สาวใช้รุ่นใหญ่ของสกุลสูงศักดิ์ล้วนอ่านออก
เขียนได้ หาไม่วันนี้คงได้ขายหน้าแน่ หลี่เหมิงซีตั้งใจว่านับจากนี้ไป
นางต้องเริ่มหัดเขียนพู่กัน ทั้งเรียนรู้อักษรตัวเต็ม

รอนหงจู้เขียนรายการวัตถุสิบเสร็จ หลี่เหมิงซีขบคิดและเอ่ยว่า
"อาหารเย็นของคุณชายรอนวันนี้เน้นอาหารรสอ่อนเป็นหลัก ไปถาม
คุณชายรอนว่าอยากกินอะไร เตรียมวัตถุสิบและส่งไปที่ห้องครัวเล็ก
ทีเดียวเลย"

"เจ้าคะ" หงจู้รับคำ ยื่นรายการที่เขียนเสร็จให้สาวใช้รุ่นเล็ก
ตนเองก็เดินเข้าไปในห้องนอนของคุณชายรอน

ตอนที่หงจู้ประคองหลี่เหมิงซีมาถึงห้องครัวเล็ก ห้องครัวเล็ก
ก็จัดเตรียมวัตถุสิบไว้ตามที่หลี่เหมิงซีสั่งแล้ว

หลี่เหมิงซีเดินวนรอบห้องครัวรอบหนึ่ง ห้องครัวไม่ใหญ่ แบ่งเป็น
ห้องด้านในและห้องด้านนอก ห้องด้านนอกเป็นที่ตั้งเตา เตาถูกเช็ดถู
จนสะอาดสะอาดอัน เหนือเตามีหน้าต่างบานหนึ่งตรงกับประตู
เวลาผัดกับข้าวเปิดประตูหน้าต่างทั้งหมด ละอองน้ำมันย่อมถูกระบาย
ออกไปได้ง่าย หลี่เหมิงซีรู้สึกเสียดายที่ที่นี่ไม่มีเครื่องดูดควันเหมือนกับ
ในชาติที่แล้ว เตาสี่เตาตั้งเรียงกัน เครื่องใช้สำหรับผัด ทอด ตุ่น ต้ม

ล้วนมีครบครัน สมแล้วที่เป็นสกุลใหญ่ พุ่มเพื่อยอย่างนี้เอง หลี่เมิ่งซี
วกกลับเข้าไปในห้องด้านในซึ่งเป็นพื้นที่สำหรับล้างผัก หั่นผัก นวดแป้ง
บริเวณนี้ได้รับการปกปิดอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยเช่นกัน

เห็นสภาพของห้องครัวและฟังคำแนะนำของสาวใช้แล้ว หลี่เมิ่งซี
รู้สึกพอใจมาก นี่จะเป็นสถานที่สำหรับหาเลี้ยงตนเองของนางนับแต่
นี้เป็นสิ่งที่ทำให้นางอยู่รอดได้ ประชานเหมากว่าไว้มิใช่หรือ
'ลงมือด้วยตนเอง กินอิมนอนอุ่น'

ตอนนี้หลี่เมิ่งซีรู้สึกอย่างชัดเจนว่านายหญิงใหญ่ไม่ชอบนาง
เสียจริงยิ่งไม่ถูกใจนาง อนาคตมีแต่ความมืดมน แต่ความคิดในตอน
นี้นางไว้ใจไม่ได้ว่าจะยากลำบากเพียงใดก็ต้องดิ้นกับตนเอง นางไม่คิดว่า
ตนเองจะสามารถทำตัวเหมือนนางเอกในนิยาย อ่อนโยนเป็นกุลสตรี
ยอมโอนอ่อนในทุกเรื่องแล้วจะได้รับความชื่นชอบจากสามีและแม่สามี
หากนางทำแบบนั้นจริงมีแต่จะตายเร็วขึ้น นางไม่ชอบซ้ำเติมใคร
แต่ก็ไม่มีทางฝืนใจยอมจำนน หรือทำดีกับคนที่ร้ายกับตนเองแน่ วันนี้
ตนไขว่คว้าเอาพื้นที่ตรงนี้ได้แล้ว อย่างน้อยวันหน้าพวกที่ลอบวางยาพิษ
อยู่ในที่ลับก็จะหมดโอกาสในการวางยาพิษนาง ทั้งยังสามารถ
ทำอาหารอร่อยๆ ไปซื้อใจเหล่าไท่จวินได้อีก ในวันข้างหน้าชีวิตความเป็นอยู่
ของตนในคฤหาสน์สกุลเซียวล้วนต้องพึ่งพาผู้นำสูงสุดของคฤหาสน์คน
นี้

หลี่เมิ่งซีนำถั่วเขียวกับข้าวสารที่ล้างสะอาดลงในหม้อ ใช้ไฟแรง
ต้มจนเดือดแล้วจึงค่อยเปลี่ยนมาใช้ไฟอ่อนค่อยๆ ตุ่น จนกระทั่ง
สุกได้แปดส่วนค่อยนำดับหม้อนั้นเป็นชั้นกับใบไผ่ถึงหั่นละเอียดใส่ลงในหม้อ
ต้มสุกแล้วใส่เครื่องปรุงรสลงชิมดูก็พบว่ารสชาติดีมาก จึงสั่งให้คน

ตักใส่ชาม

เนื่องจากหลี่เมิ่งซีลืมนำถ้วยคโบริราณนี้ไม่มีเครื่องใช้ประเภทเตาอบขนมที่คิดไว้ก่อนหน้าจึงทำไม่ได้ วันหลังค่อยขบคิดหาหนทางใหม่แล้วกัน นางทำขนมดอกกุยใส่น้ำผึ้งแบบง่ายๆ บ่าวในห้องครัวลองชิมดูแล้วต่างมองนางอย่างประหลาดใจ คิดไม่ถึงว่าสะใภ้คนใหม่ผู้นี้จะทำขนมอร่อยถึงเพียงนี้ วันหน้าจะต้องประจบนางให้ดี หากเรียนรู้วิธีการทำมาได้ ย่อมสามารถวางโต๊ะในห้องครัวนี้ได้แน่ แม้ครัวสองคนจินตนาการถึงอนาคตอันงดงาม ทั้งเลื่อมใสหลี่เมิ่งซียิ่งกว่าอะไร นับแต่นี้ไปจะตั้งใจดูแลจัดการห้องครัวให้หลี่เมิ่งซีอย่างเต็มที่

หลี่เมิ่งซีสั่งให้คนนำขนมใส่กล่องอาหาร อีกด้านแม่ครัวก็ผัดกับข้าวเสร็จแล้ว นางจึงสั่งสาวใช้รุ่นเล็กยกตามมา ให้หญิงประคองเดินกลับไปห้องของเซียวจวิน

เนื่องจากเซียวจวินไม่สบาย เขาจึงไม่ได้กินอาหารในห้องโถง หลี่เมิ่งซีสั่งให้ยกอาหารเข้าไปในห้องนอน หงจุกก็ช่วยเลิกลำนำนาง

หลี่เมิ่งซีก้าวเข้าไปในห้อง เงยหน้าก็เห็นหลี่อี่เหนียงนั่งอยู่ข้างเตียง กึ่งซบออยู่ในอกของเซียวจวิน ใช้ผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตาพลางพูดอะไรบางอย่าง เซียวจวินกำลังกุมมือหลี่อี่เหนียง ปลอดภัยนเสียงนุ่มนวล แม้หลี่เมิ่งซีจะไม่มีใจให้เซียวจวิน แต่เมื่อเห็นภาพนี้เข้าก็ยั้งรู้สึกผาดเผื่อนในใจ ฝึเท้าจึงซังกไปชั่วขณะ ก่อนจะให้หงจุกประคองก้าวเข้ามาอย่างสุขุม

หลี่อี่เหนียงกำลังซับน้ำตา เห็นหลี่เมิ่งซีเข้ามากรีบสลัดมือเซียวจวิน ออก ลูกขึ้นคุกเข่าให้นาง "อนุคารวะสะใภ้ทรง" น้ำเสียงเต็มไปด้วยความตื่นลอนลาน

เชียวจวินเห็นอนุรักษवादกลัวหมีเหมิงซีเช่นนี้ ไบหน้าก็ปล้นบั้งตึง
ไม่รอให้นางพูดก็ยื่นมือไปตึงหมีเหมิงซีขึ้นมา "ลุกขึ้นเถอะ กลับไป
เตรียมตัวซะ คือนี่ข้าจะไปหาเจ้า"

"คุณชายรอง ไม่ได้นะเจ้าคะ! ทำแบบนี้...ทำแบบนี้ไม่สอดคล้องกับ
กฎธรรมเนียม" หมีเหมิงซีฟังแล้วในใจปล้นลิงโลด แต่ไบหน้ากลับ
แสวงฉายความตระหนกตกใจ ตอบเชียวจวินเสียงอ่อนเสียงหวาน
พลางปรายตามองหมีเหมิงซีอย่างประหม่า

"คำพูดข้าเจ้าก็กล้าชัดรี ข้าเป็นนายของเจ้า เรื่องต่างๆ ในเรือนหลังนี้
ข้าเป็นผู้มีอำนาจตัดสินใจ ข้านี้แหละคือกฎธรรมเนียม!" เชียวจวินเห็นสีหน้า
และท่าทีอันลนลานของหมีเหมิงซี ในใจก็ยิ่งเคืองชุน ดำนิหมีเหมิงซีไป
คำหนึ่ง

"เจ้าคะ คุณชายรอง อนุเชื้อฟังคุณชายรอง จะกลับไปเตรียมตัวเดี๋ยวนี้
เจ้าคะ" หมีเหมิงซีลุกขึ้นอย่างกล้าๆ กลัวๆ พลางยกกายคารวะหมีเหมิงซี
และเดินไปที่ประตูอย่างนอบน้อม ตอนที่เดินผ่านหมีเหมิงซี นางก็ซิกยิ้ม
กระหยิ่มใจ ไบหน้าไหนเลยจะหลงเหลือความลนลานอยู่อีกเล่า ยามนี้
หมีเหมิงซีหันหลังให้เชียวจวิน ชายหนุ่มย่อมมองไม่เห็นสีหน้าของนาง
หมีเหมิงซีรู้สึกว่ามีมือของหงจูที่ประคองตนอยู่ด้านหลังเล็กน้อย แต่นาง
ยังคงให้หงจูประคองไปนั่งบนเก้าอี้โดยสีหน้าไม่เปลี่ยน สั่งสาวใช้
ตั้งสำหรับให้เรียบร้อย จากนั้นจึงชี้อาหารบนโต๊ะและแนะนำกับเชียวจวิน
เสียงค่อย

"คือนี่ข้าภรรยาทำใจักถั่วเชียวดับหมูให้คุณชายรอง มีสรรพคุณ
บำรุงตับและเลือด ระบายความร้อนบำรุงสายตา คุณชายรอง

กินตอนร้อนๆ เกอะเจ้าคะ ข้าภรรยาคิดว่าวันนี้คุณชายรองกินแต่โจ๊ก
 เร็วแรงจะไม่เพียงพอ จึงตั้งใจทำขนมดอกกุยไต้ น้ำผึ้งมาให้คุณชายรอง
 ด้วย ตัวขนมอ่อนนุ่มรสชาติอร่อย หวานแต่ไม่เลี่ยน ประเดี๋ยวคุณชายรอง
 ลองชิมดูว่าถูกปากหรือไม่" พุดพลางส่งสัญญาณให้หนงอวีปรนนิบัติ
 คุณชายรองลงจากเตียงล้างมือ

หาไม่แล้วคืนนี้เจ้าจะมีแรง 'ทำงาน' ได้อย่างไร หลี่เมิ่งซีเห็นแหม่มในใจ
 อีกประโยค

เชียวจวินเห็นหลี่เมิ่งซีทำราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทั้งแนะนำอาหาร
 บนโต๊ะกับตนอย่างนุ่มนวล เขาจึงไม่รู้จะดำหนินางอย่างไร ได้แต่ให้หนงอวี
 ปรนนิบัติเขาล้างมือ สวมรองเท้าและไปนั่งที่โต๊ะ

หลี่เมิ่งซีใคร่ครวญดูแล้ว ใครให้เขาเป็นหัวหน้าของนางเล่า
 เบี้ยเลี้ยงรายเดือนของนางล้วนถูกแจกจ่ายออกมาภายใต้ฐานะภรรยาเอก
 ของเขา แม้ตอนนี้จะไม่รู้ว่าได้เท่าไร แต่ถึงอย่างไรก็คงสูงกว่าอิเหนียง
 กระมัง คิดแบบนี้แล้วจึงไม่สนใจความเย็นชาของชายหนุ่ม ล้างมือและ
 ดักโจ๊กให้เขาอย่างสุขุม คีบกับข้าวปรนนิบัติให้เขากินพลางท่องในใจ

ผู้ขึ้นเป็นหัวหน้า ย่อมสมควรมีความซิงซังน่าเกรงขาม อยากเย็นชา
 ก็เย็นชาไปเถอะ นี่เรียกว่าศิลปะการปกครองลูกน้อง อีกร้อยกฏสำคัญ
 ข้อหนึ่งในคู่มือลูกจ้างก็คือต้องรักษาระยะห่างกับหัวหน้า!

ให้ตายเถอะ! หลี่เมิ่งซีนาวีธีเอาชนะทางจิตใจของอาคิวิ* มาใช้กับ
 เชียวจวินเสียแล้ว

* อาคิวิ เป็นตัวละครในหนังสือเรื่อง 'ประวัติจริงของอาคิวิ' แต่งโดยหลู่ซวี่น หนังสือเรื่องนี้สะท้อนภาพสังคมจีน
 ก่อนยุคปฏิวัติ อาคิวิเป็นชนชั้นล่างที่ถูกชนชั้นสูงกดขี่เอาเปรียบ แต่มักจะคิดเข้าข้างตัวเองหรือคิดในแง่บวก
 กับเรื่องเหล่านั้น

มีเพียงเวลานี้เท่านั้นที่หลี่เมิ่งซีรู้สึกถึงข้อดีที่คนโบราณไม่พุดยามกิน ไม่คุยยามนอน นางปรนนิบัติเชียวจวินกินอาหารจนเสร็จ หลังจากบ้วนปาก ก็ให้สาวใช้มายกสำรับออกไปและยกน้ำชาเข้ามา

เชียวจวินนั่งดื่มน้ำชาอยู่ข้างโต๊ะ หลี่เมิ่งซีพบว่าบนโต๊ะเครื่องแป้ง มีแบบลวดลายวางอยู่ นางจึงหยิบขึ้นมาถาม "สิ่งนี้จะเอามาทำอะไรหรือ"

"เรียนสะใภ้รอง นี่เป็นแบบลวดลายที่อี่เหนียงใหญ่ส่งมาให้เจ้าคะ ไกล่ถึงเทศกาลฉีเฉียว* แล้ว จะเลือกลวดลายสวยๆ ปักบนผ้าเช็ดหน้า และถุงผ้าใบเล็กให้แม่ นางน้อยทั้งหลาย ปีก่อนๆ อี่เหนียงใหญ่ล้วนเป็นคนจัดการ ปีนี้สะใภ้รองเข้าบ้านมาแล้ว อี่เหนียงใหญ่จึงส่งมาให้ดู บอกว่าให้สะใภ้รองตัดสินใจเจ้าคะ" หงจูพูดพลางเดินเข้ามาข้างหลี่เมิ่งซี หยิบลวดลายขึ้นมาเทียบดู

หลี่เมิ่งซีหยิบแบบลายผีเสื้อชิ้นหนึ่งขึ้นมา พลิกดูอยู่นานก่อนจะยื่นไป ตรงหน้าหงจูและพูด "ปกติแม่ นางน้อยทั้งหลายชอบลวดลายและสีล้วนแบบใด ผีเสื้อตัวนี้สีสันสดใสมาก ทั้งลวดลายก็ไม่เลว..."

หงจู หงอวีร์บงกศิระชะเห็นด้วย เมื่อเป็นเช่นนั้น ทั้งสามจึงค่อยๆ เลือกลาย

ภาษิตว่าจะมัดใจบุรุษ ก่อนอื่นต้องมัดกระเพาะบุรุษให้ได้ก่อน คำพูดนี้นับว่านำมาใช้ในยุควิชากรรมได้ดีเช่นกัน เชียวจวินกินใจกับขบขม

* ฉีเฉียว แปลว่าเทศกาลขอพรให้แต่งงาน เป็นอีกชื่อเรียกหนึ่งของเทศกาลซีซิงซึ่งเป็นวันแห่งความรักของจีน ตรงกับวันที่เจ็ดเดือนเจ็ดตามปฏิทินจันทรคติ มีต้นกำเนิดจากตำนานนางฟ้าองค์ที่เจ็ดผู้มีความสามารถในการทอผ้าลงมาเที่ยวเล่นบนโลกมนุษย์และพบกับหนุ่มเลี้ยงวัว ทั้งสองจึงอยู่กินกัน เมื่อสวรรค์ล่วงรู้เข้า ก็จับตัวสาวทอผ้ากลับไป หนุ่มเลี้ยงวัวพยายามไปหาสาวทอผ้าบนสวรรค์ แต่เจ้าแม่หวังหมู่ใช้ปิ่นทองกรีดลงบนท้องฟ้ากลายเป็นทางขวางเผือกกัน เหล่านกสาธิตาเห็นใจในความรักของทั้งสองจึงบินมาต่อตัวกัน เป็นสะพานให้หนุ่มเลี้ยงวัวและสาวทอผ้าได้พบกันบนทางช้างเผือกทุกวันที่เจ็ดเดือนเจ็ดของทุกปี ในหมู่หญิงสาวมีประเพณีขอพรจากนางฟ้าให้ตนเองเชี่ยวชาญงานฝีมือและมีภูมิปัญญา ถึงวันนั้นเป็นเทศกาลของผู้หญิงด้วย

ที่หลิเม็งซีทำแล้ว ถึงกับลอบอุทานในใจว่านางผีมือดี ทั้งยังเห็นหลิเม็งซี ยืนปรนนิบัติตนอยู่ตรงนั้นเงียบๆ เมื่อกระเพาะรู้สึกสบาย โทสะก็ค่อยๆ ลดไปกว่าครึ่ง เขาจึงตระหนักได้ว่าคำพูดเมื่อครู่นี้ของตนว่ามไปสักหน่อย

ตามธรรมเนียม เวลาบุรุษแต่งภรรยาเอกต้องอยู่ในห้องกับภรรยาเอก ให้ครบเจ็ดวัน จึงจะเริ่มหมั้นเวียนไปอยู่กับอนุทั้งหลาย แต่งอนุโดยทั่วไป ยังต้องอยู่กับอนุสามวันเสียด้วยซ้ำ แต่เขาเพิ่งแต่งงานเป็นคืนที่สอง ก็จะไปเรื้อนอนุเสียแล้ว เท่ากับเป็นการตบหน้าภรรยาอย่างแรง แล้วพຽງนี้ อนุทั้งหลายจะมองสะใภ้รองผู้นี้เช่นไร ทั้งยังคิดขึ้นได้ว่าหากคืนนี้ ไปเรื้อนของหลิเอีเหนียงจริง พຽງนี้คงไม่อาจชี้แจงกับเหล่าไท่จวินได้แน่ มองดวงหน้าดงามล้ำเลิศของหลิเม็งซีแล้ว ในใจก็บังเกิดความละอาย ดังนั้นหลังกินอาหารเสร็จแล้วจึงไม่ได้ออกไปทันที แต่ยังคงนั่งดื่มน้ำชา อยู่ตรงนั้น รอให้หลิเม็งซีพูดกับเขา คุยไปคุยมานางก็จะรังเขาให้อยู่ที่นี้เอง ส่วนทางหลิเอีเหนียงก็แค่เป็นการผิดสัญญาเท่านั้น ถึงอย่างไรก็เป็นเพียง อนุคนหนึ่ง แค่มอบของให้เล็กน้อย หรือเอาใจสักหน่อยก็ไม่มีอะไรแล้ว

ดื่มน้ำชาพลงมองหลิเม็งซีเลือกจลวดลายอย่างสุขุมเยือกเย็น ไม่รู้เพราะเหตุใด เขายังเห็นสีหน้าเรียบเฉยของนางก็ยิ่งโมโห โทสะที่เพิ่ง บรรเทาลงไปพลงปะทุขึ้นมาอีกครั้ง นางมิใช่ชาวต้าฉีหรือไร ไม่เข้าใจหรือว่า คำพูดเมื่อครู่นี้ของเขามีความหมายอย่างไรกับนาง ยังไม่มาขอร้องเขา ให้อยู่ต่อแต่โดยดีอีก ทำราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้นเสียอย่างนั้น

เขาเดาถูกเสียด้วย หลิเม็งซีมิใช่ชาวต้าฉีจริงๆ นี่นา

ยิ่งโมโห เขาก็ยิ่งคิดถึงข้อเสียของนาง คิดถึงเรื่องที่หลิเอีเหนียง เล่าให้ฟังตอนบ่ายว่าเม็งซีร้ายกาจเพียงใด กลับแก้งพวกนางตอนยกน้ำชา

อย่างไรบ้าง จากนั้นก็คิดถึงผ้าพรมจารีเมื่อเข้าอีกครั้ง ความรังเกียจ
ผู้ขึ้นในใจ เขาวางถ้วยชาลงกะทันหัน ลูกขึ้นและเดินออกไป

"หงจู หงอวี ปรณนิบัติสะไ้รองของพวกเจ้าเข้านอนแต่หัววันเถอะ!"

"คุณชายรองจะออกไปหรือเจ้าคะ" หงจูรีบถาม

"คุณชายรองค่อยๆ เดิน" หลี่เมิ่งชีวางลวดลายในมือ ลูกขึ้นส่งเซียวจวิน

พลงพุด

หงอวีวางลวดลายในมือเช่นกัน ก่อนจะเดินเข้าไปหมายประคอง
เซียวจวิน

เซียวจวินกลับสะบัดมือ "ไม่ต้อง ปรณนิบัติสะไ้รองของพวกเจ้าให้ดี!"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623761.html>